Ἔρευνα τῶν μεγάλων καλλιτεχνικῶν ζητημάτων.
Μελέται αἰσθητικαί, ἱστορικαί, σκηνοθετικαί, σκηνογραφικαί, μουσικαί, φιλολογικαί, κοινωνικαί.
Δημοσίευσις τῶν ἀρίστουργημάτων τοῦ παγκοσμίου θεάτρου
Κίνησις θιάσων.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗ - ΜΟΥΣΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρ. 50
Ἐξωτερικοῦ Φρ. 50
Ἀμερικῆς Δολ. 3
Αἰγύπτου Γ. Δ. 30
Τουρκίας: Λ.Τ. 3

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
Δραχ. 2

Γραφεῖα
ΟΔΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΣΜΟΥ 14 (Δεξαμενή).

ΕΤΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. 47 || ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ || ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1927

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΩΜΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Καθημερινῶς γίνεται λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ τῆς θεατρικῆς κρίσεως καὶ ὅλοι θέτουν ὁ ἐρώτημα: Πόσον ἀκόμη θ' ἀνοίξῃ τὸ δραματικὸν θέατρον πρὸ τοῦ καταθλιπτικοῦ κινηματογραφικοῦ ὄγκου, ἂν αἱ φωνογραφικαὶ πλᾶκες τοῦ Καροῦζο θὰ καταστρέψουν ἐκ τῶν προτέρων τὴν καρριέρα τῶν ἀοιδῶν τοῦ μέλλοντος, καθὼς καὶ ἂν ἡ διὰ τοῦ ραδιοφώνου μεταβιβαζομένη ὄπερα θὰ ἐμποδίσῃ τὸν θεατὴν ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν ἴδῃ καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς; Παρὰ τὸ φαινομενικῶς πολύπλοκον τοῦ ζητήματος ἡ ἀπάντησις εἶνε εὔκολος καὶ σχεδὸν κοινή.

Καὶ ἐν πρώτοις δὲν ὑφίσταται ζήτημα κινδύνου τοῦ θεάτρου. Κάθε ἄλλη τέχνη μπορεῖ νὰ δύσῃ, ὄχι ὅμως ἡ θεατρική, διότι τὸ ὑλικόν της εἶνε ὁ ζωντανὸς ἄνθρωπος, ὁ ἠθοποιός. Ὁ ἠθαποιὸς δὲν εἶνε ἕνα καλλιτεχνικὸν προϊόν, ἀλλὰ ἕνα ὄν τῆς φύσεως. Εἶνε μία πραγματικὴ ἐκδήλωσις τῆς καθαρᾶς αἰσθητικῆς τοῦ θεάτρου. Εἶνε μία κατηγορηματικὴ διαμαρτυρία ἐναντίον τῆς «χωρὶς ἄμεσον ἐνδιαφέρον εὐχαριστήσεως» τοῦ Κάντ. Ὁ ἠθοποιὸς ἐκτελεῖ διπλῆν τέχνην μὲ τὸ νὰ εἶνε ὑλικόν, ὄργανον καὶ συγχρόνως ἀντικείμενον τέχνης.

Ὁ ἄμεσος, ὁ ἀρρηκτος δεσμὸς τοῦ ἠθοποιοῦ ὡς ὄντος φυσικοῦ, μετὰ τῆς σκηνῆς, ὅπου ἀναπαριστᾷ τὸν ἄμεσόν του, εἶνε ἡ ἀσφαλεστάτη ἐγγύησις διὰ τὴν αἰωνίαν ζωὴν τοῦ θεάτρου.

Μολονότι τὸ θέατρον ἀλλάζει κάποτε μορφὴν μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ γίνεται ἀγνώριστον, ἐν τούτοις ὁ ἠθοποιὸς παραμένει ἄνθρωπος. Καὶ ἂν ὅλα τὰ θέατρα κατεδαφισθοῦν τότε οἱ κωμῳδοὶ θὰ παίζουν εἰς τὸν δρόμον. Δὲν ὑπῆρξεν ἐποχή, ποῦ δὲν ἔγινεν ἐπάγγελμα ἡ διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου νὰ παίζῃ, νὰ μιμῆται, νὰ ἀπαγγέλλῃ. Καὶ αὐτὴ ἡ διάθεσις οὐδέποτε θὰ παύσῃ, ὅπως δὲν παύουν νὰ ὑπάρχουν καὶ αἱ στοιχειῶδεις κοινωνικαὶ ἀνάγκαι.

Ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ παίζῃ τὸν ἄνθρωπον.

Οὔτε φίλμ, οὔτε γραμμόφωνον, οὔτε ραδιόφωνον μποροῦν νὰ ἀποδώσουν τόσον ἀπόλυτα τὸν ἄνθρωπον. ὅσον τὸ θέατρον.

Τὸ θέατρον ἀναπαριστᾷ τὸ ἄμεσον παρόν. Τὴν τεραστίαν ἐντύπωσιν τοῦ βλεπομένου καὶ ἀκουομένου ἀνθρώπου, τὴν αὐθόρμητον ἐλκυστικὴν δύναμιν τοῦ ἀληθινοῦ, τοῦ φυσικοῦ, τίποτε δὲν μπορεῖ ν' ἀποδώσῃ ἐκτὸς τοῦ θεάτρου.

Ἕνα μέτριο θεατρικὸ ἔργο μπορεῖ ν' ἀπομακρύνῃ τὸ κοινὸν ἀπὸ τὸ καλλίτερο καὶ πλέον ἐνδιαφέρον φίλμ ποῦ παρέχεται μὲ χαμηλὰς τιμάς, ὄχι τόσον ἀπὸ λόγους καλλιτεχνικοὺς ὅσον ἕνεκα τῆς φυσικῆς ἕλξεως τοῦ ζωντανοῦ ὑλικοῦ του. Διὰ τοῦτο οἱ ἠθοποιοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκλείψουν καὶ εἰς αὐτοὺς μένει τὸ θέατρον ἀθάνατον.

Συνέβησαν ὅμως καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ συμβαίνουν μερικαὶ παρεξηγήσεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ζωντανοῦ αὐτοῦ ὑλικοῦ τῶν ἠθοποιῶν. Πράγματι ἀφότου ἀκμάζει ὁ Ράϊνχαρτ, ὁ συγγραφεὺς καὶ ὁ ἠθοποιὸς πρέπει νὰ ζοῦν καὶ νὰ πεθαίνουν χάριν τοῦ σκηνικοῦ στρατηγοῦ των ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ σκηνοθέτης. Ἀλλὰ οἱ σκηνοθέται, ἰδίως τῶν τελευταίων ἐτῶν, προέβησαν εἰς καινοτομίας, σύμφωνα μὲ τὰς ὁποίας ἔδωκαν τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὸν σκηνικὸν διάκοσμον, παραγνωρίσαντες οὕτω τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ζωντανοῦ ὑλικοῦ. Καὶ τ' ἀποτελέσματα τῶν προσπαθειῶν των, ποοσκρούσαντα εἰς τὴν αἰωνίαν ἀλήθειαν τοῦ θεάτρου, ποῦ ἐπιβάλλει νὰ κατέχῃ ὁ ἠθοποιὸς τὴν πρώτην θέσιν, ἐθεωρήθησαν ὡς μὴ βιώσιμα.

Ἕνας σκηνοθέτης, ὁ ὁποῖος χάριν τῆς φωτοσκοτεινῆς εἰκόνος ἀφίνει τὸν ἠθοποιὸν νὰ κινῆται εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ προβολέως, ἢ τὸν μεταβάλλει εἰς πνεῦμα, καὶ τὸν τοποθετεῖ εἰς τὸ σκοτεινὸν σύνολον τῆς εἰκόνος, εἶνε ἀνάξιος τῆς μεγάλης ἀποστολῆς του. Δὲν ἔχει ἰδέαν τῆς ἐπιδράσεως ποῦ ἔχει τὸ θέατρον εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ θέατρον.

Τὸ θέατρον ἀνήκει εἰς τὸν ἠθοποιόν. — Ἐκεῖνος ποῦ τὸ γνωρίζει αὐτὸ δὲν θέτει ἐρώτημα διὰ τὴν ὕπαρξιν τοῦ θεάτρου. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὸ γνωρίζουν ὅλοι καὶ ἰδίως οἱ ἐπιδιώκοντες φανταστικὰς καινοτομίας σκηνοθέται, διότι αὐτοὶ πρῶτα σκέπτονται τὸν ἑαυτόν των καὶ κατόπιν τὸν ἠθοποιόν.

Εἰς τὸ ἐρώτημα περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ θεάτρου ὑπάρχουν μοιραίως συνυφασμένα καὶ δύο ἄλλα ἐρωτήματα: Τὸ περὶ εἰσοδήματος καὶ τὸ περὶ ποιότητος.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον εἶνε φανερὸν ὅτι παίζεται πάρα πολὺ θέατρον, καὶ δὲν ὑπάρχει τόσον κοινόν, ὥστε νὰ γεμίζῃ ὅλα τὰ θέατρα, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶνε πολὺ ὀλίγα τὰ θεατρικὰ ἔργα, τῶν ὁποίων ἡ σκηνικὴ ποιότης μπορεῖ νὰ προσελκύσῃ τὸν κόσμον. Κ' ἐδῶ ἀκριβῶς παρατηρεῖται θλιβερὰ παρανόησις τοῦ νόμου τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως.

Τὸ ζήτημα τῆς ποιότητος τοῦ πολιτισμένου θεάτρου ἀφορᾷ τοὺς συγγραφεῖς καὶ εἶνε κοινὴ ἀλήθεια τὸ ὅτι δὲν ὑπάρχει καλὸ θέατρο χωρὶς ἔργα ποιοτικῶς ἄρτια. Τὰ διάφορα ἀνάπηρα κατασκευάσματα ὁ σκηνοθέτης δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ζωογονήσῃ μὲ σκάλες καὶ κοστούμια. Θὰ ἔπρεπε δὲ οἱ ἠθοποιοὶ νὰ εἶνε Προμηθεῖς διὰ νὰ κατασκευάζουν ἀνθρώπους ἀπὸ λάσπην καὶ νὰ βγάζουν πνεῦμα ἀπὸ κενὰ λόγια.

Ὁ συγγραφεὺς. διὰ ν' ἀποφύγωμεν πρὸς τὸ παρὸν τὴν προβληματικὴν λέξιν «ποιητής» — δὲν πρέπει μόνον νὰ ἐφευρίσκῃ, νὰ φαντάζεται. νὰ προσπαθῇ, ἀλλὰ νὰ διαπλάττῃ νὰ δημιουργῇ. νὰ παρουσιάζῃ «ὄ ν τ α». Πρέπει νὰ προσφέρῃ τὴν ἕτοιμη μορφὴ τοῦ χασακτῆρος καὶ τὸ ὄργανον ποῦ ὁμιλεῖ, τὸ ὁποῖον ζωντανεύει μὲ τὸν ἠθοποιὸν καὶ γίνεεται φύσις ὑπαρκτή.

Μία καλὴ δραματικὴ ἀρχιτεκτονικὴ εἶνε διὰ τὸ θέατρον πλέον ἀξιόλογος ἀπὸ μετρίαν ποίησιν. Τί κάνει ὅμως ὁ σημερινὸς συγγραφεύς; Γράφει διὰ τοὺς ἠθοποιούς; Διὰ τὸ κοινόν; Ὡς ποιητὴς βυθισμένος εἰς τὸν ὁραματισμόν του; Θεὸς φυλάξοι!

Γράφει διὰ τὸν σκηνοθέτην καὶ διὰ τὴν ὡαν ταστικὴν θεατρικὴν μηχανήν, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ὁποίας θὰ παρουσιάσῃ κάτι τι θεατροποιημένον, ἐντελῶς ξένον πρὸς τὸ θέατρον. Σήμερον ὁ συγγραφεὺς γίνεται βοηθὸς τοῦ σκηνοθέτου.

Ὁ θεατρικὸς μηχανισμὸς τῆς — διδαχθεὶς ἀπὸ τὰν Ράϊνχαρτ, — ἀπήλλαξε τοὺς συγγραφεῖς ἀπὸ τὰ ποιητικὰ καθήκοντά των. Ἡ περιστροφικὴ σκηνὴ καὶ ἄλλα τεχνικὰ μέσα διευκολύνουν τὴν τεχνικὴν τῶν εἰκόνων, ἡ ὁποία παρουσιάζει ὡς ἀρτίαν σκηνὴν τὴν κάθε μικροσκοπικὴν ἔμπνευσιν. Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ δικαιολογῆται ἡ συγγραφικὴ τεμπελιὰ μὲ τὴν καλλιτεχνικὴν δῆθεν ἄποψιν τῆς ἰμπρεσιονιστικῆς ἀλλαγῆς, διότι πρὸ πολλοῦ ἐπαύσαμεν νὰ πιστεύωμεν εἰς τὸν περίφημον ἰμπρεσσιονισμόν.

Τὸ δρᾶμα αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως φαίνεται σὰν ἕνα ἐρασιτεχνικὸ φίλμ - χειρόγραφο, τὸ ὁποῖον μόνον ἀπὸ τὸν κινηματο-σκηνοθέτην μπορεῖ νὰ γίνῃ χρησιμοποιήσιμο. Ὁ νέος συγγραφεὺς ἀφίνει ὅλους τοὺς παράγοντας τῆς κινήσεως, τῆς ζωῆς τῶν προσώπων εἰς τὰν σκηνοθέτην, ἀντὶ νὰ τοῦ προσφέρῃ τὴν δραματικὴν τεχνικήν του. Καὶ αὐτὴ ἡ τεχνικὴ τότε εἶνε σύγχρονη, τότε εἶνε κατανοητὴ καὶ ἔρχεται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὸ κοινὸν, ὅταν προσφέρῃ ἐργασίαν μὲ ἀκρίβειαν, μὲ βάθος, ὅταν ἐφευρίσκῃ, δημιουργεῖ νέους τύπους, προβλήματα, ὅταν ἀνακαλύπτῃ λάθη εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ ψυχικὴν ζωὴν καὶ τὰ καθιστᾷ καταφανῆ, ὅπως οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι τῶν ἄλλων κλάδων μηχανικοί, χημικοί πολιτικοὶ κλπ.

Ἡ ἐπιφανειακὴ ἀντίληψις τῆς ζωῆς καθιστᾷ τοὺς νέους συγγραφεῖς ἀνικάνους νὰ διακρίνουν τὰς τραγικὰς ἀπόψεις της, καὶ διὰ τοῦ τρόπου καὶ διακηρύττουν ὅτι ἡ τραγῳδία ἀπέθανεν, ἐνῷ εἶνε γεγονὸς ὅτι ἔχει ἀποθάνει ἡ βαθεῖα ἐπίγνωσις τῆς πραγματικότητος, τὴν ὁποίαν δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ μελετήσουν.

Κάπου ἔπαιζαν τοὺς «Λῃστὰς» τοῦ Σίλλερ μὲ φράκο ἢ ὡς μπολσεβίκους διὰ νὰ τοὺς συγχρονίσουν. Καὶ ὅμως μποροῦσαν οἱ σύγχρονοι συγγραφεῖς νὰ μᾶς δώσουν συγχρόνους λῃστὰς, διότι καὶ σήμερον ὑπάρχουν λῃσταί.

Τὸ σύγχρονον θέατρον πάσχει ποιοτικὴν ἀτροφίαν. Εἶνε καιρὸς νὰ ἀντικρύσετε τὴν ἀλήθειαν. Ἐργασθῆτε. Δημιουργήσατε τύπους. Κοπιάσατε. Μελετήσατε. Γράψατε διὰ τὸν ἠθοποιόν, ἀλλ' ὄχι μόνον διὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του. Γιὰ τὴν καρδιά του, γιὰ τὸ μυαλό του, γιὰ τὸ στόμα του, ἂν θέλετε νὰ ἐπικοινωνήσετε ἀπ' εὐθείας μὲ τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροατῶν σας, καὶ νὰ ἐκμηδενίσετε τελείως τὸν ἐπικίνδυνον ἀνταγωνισμὸν τοῦ κινηματογράφου τοῦ φωνογράφου, τοῦ ραδιοφώνου.

Δωρ ΜΠΕΡΝΧΑΡΤ ΝΤΙΜΠΟΛΕ

(Μετάφρ. ἀπὸ τὸ γερμανικὸν ΜΑΡΙΑΣ Π. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΥ).

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΙΨΕΝ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ.-ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ.-Ο ΙΨΕΝΙΣΜΟΣ Ο ΙΨΕΝ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 460 φύλλο)

Ὁ Σόλνες καὶ ἡ Ἀλὶν πέρασαν τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου των σ' ἕνα ξύλινο σπίτι, μεγάλο καὶ μελαγχολικό. Λίγες μέρες ἀφοῦ γεννήθηκαν τὰ δύο παιδιά των, τὸ σπίτι πῆρε φωτιὰ τὴ νύχτα καὶ κάηκε. Ἡ τρομάρα κλόνισε τὴν ὑγεία τῆς Ἀλὶν, ποῦ πῆρε μὲ τὴν παγωνιὰ τὰ παιδιά της, κ' ἔτσι αὐτὰ πέθαναν.

Ἡ τύχη τοῦ Σόλνες ἀρχίζει ἀπ' αὐτὲς τὶς συμφορές. Ἔχετε διάφορες ὤμορφες ἐπαύλεις ὅλο τὸ μεγάλο περιβόλι τοῦ σπιτιοῦ, κι' ἀπὸ τότε αὐτὸς, ποῦ δὲν ἤτανε ἀρχιτέκτων μὲ δίπλωμα, ἔγινε διάσημος.

Πρὶν ἔχτιζε μόνον ἐκκλησίες. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰ ἔνοιωσε μεγάλο οἶκτο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ζοῦν χωρὶς φῶς μέσα σὲ παληόσπιτα, καὶ ἄρχισε νὰ χτίζῃ σπίτια φωτεινά. Ἔχτισε μάλιστα κ' ἕνα δικό του μ' ἕνα πολὺ ψηλὸ πύργο. Ἀκόμη δὲν ἔχουν βγῆ ἡ σκαλωσιές.

Ὅλοι νομίζουν πῶς ὁ Σόλνες εἶν' εὐτυχισμένος. Κ' ὅμως δὲν εἶνε. Δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ πῶς αὐτὸς ποῦ ἔδωκε στοὺς ἄλλους σπίτια μὲ φῶς γιὰ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι μὲ τὰ παιδιά τους, δὲν ἔχει κανένα στὸ δικό του κι' οὔτε ἐλπίζει ν' ἀποχτήσῃ, ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρωστειας τῆς Ἀλίν.

Μὰ δὲν εἶνε μονάχ' αὐτό. Ὁ Σόλνες ἔχει τὴν πεποίθησι πῶς κανένας ἄλλος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χτίζῃ. Ἐμποδίζει τοὺς βοηθοὺς του ν' ἀποκατασταθοῦν γιὰ λογαριασμό τους. «Νὰ μείνετε μαζύ μου. Πέστε μου τοὺς ὅρους σας. Ἀφῆστε ὅμως τὴ σκέψι νὰ χτίσετε μὲ δική σας πρωτοβουλία».

Ὁ Σόλνες ζηλεύει. Ἀμφιβάλλει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ φοβᾶται τοὺς νέους. Ἡ συνείδησίς του εἶνε ἄρρωστη. Τρέφει τὴν πεποίθησι πῶς τὸ παληό τ σπίτι πῆρε φωτιὰ, γιατί κατὰ βάθος τὸ ἐπιθυμοῦσε, χωρὶς ποτὲ νὰ τ' ὁμολογήσῃ στὸν ἑαυτό του. καὶ πῶς εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους ἐκείνους ἐκλεκτοὺς, ποῦ ἔχουν τὴ δύναμι νὰ ἐπιθυμοῦν ἕνα πρᾶγμα μὲ δύναμι γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν.

Καὶ ὅμως ἡ ζήλεια καὶ κάποιος κρυφὸς φόβος τὸν κατατρῶνε. Δὲν θέλει νὰ κάνῃ τὸ παραμικρὸ γιὰ τὸ βοηθό του Ράγναρ.

ΣΟΛΝΕΣ Ἂν ὁ Ράγναρ προοδεύσῃ θὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέσῃ, ὅπως ἐγὼ τὸν πατέρα μου.

ΙΛΝΤΑ. Ὥστε ὁ Ράγναρ ἔχει ἀξία;

ΣΟΛΝΕΣ. Βέβαια. Εἶνε ἡ νεότης ποῦ ἑτοιμάζεται νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα μου γιὰ νὰ ξεμπερδέψῃ μὲ τὸν μεγάλον ἀρχιτέκτονα Σόλνες.

Ὑπάρχει κ' ἕνας ἄλλος λόγος ποῦ ἐμποδίζει τὸν Σόλνες νὰ φανῆ καλὸς στὸ Ράγναρ. Ἂν αὐτὸς ἀποκατασταθῆ γιὰ λογαριασμό του, θὰ παντρευτῆ. Ἀλλὰ ἡ ἀραβωνιαστικιά του κρατεῖ τὰ λογιστικὰ βιβλία τοῦ Σόλνες, καὶ ἡ παρουσία αὐτῆς τῆς νέας δυναμώνει τὸ θάρρος τοῦ ἀρχιτέκτονος. Ὁ Σόλνες φοβᾶται τὴ νεότητα, κι' ὅμως ἡ νεότης τὸν τραβάει. Ἡ γυναίκα του, πλάσμα δυστυχισμένο, βυθισμένο στὶς λύπες της καὶ στὶς πένθιμες ἀναμνήσεις της, τὸν παραλύει μὲ τοὺς αἰώνιους στεναγμούς της γιὰ τὸ θλιβερὸ παρελθόν. Τοῦ κόβει κάθε ἐνθουσιασμὸ καὶ θέλει νὰ τὸν πείσῃ πῶς εἶνε ἄρρωστος, πῶς δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ χτίσῃ καὶ πῶς ἔχει ἥλιγγο.

«— Εἶνε μιὰ πεθαμμένη, λέει στὴν Ἴλντα, μιλῶντας γιὰ τὴ γυναίκα του, πεεθαμένη ἀπὸ σφάλμα δικό μου. Κ' ἐγὼ εἶμαι ἀλυσσοδεμένος μ' αὐτὴ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια. Κοίτα ἀκόμη μπορεῖ ἡ γυναίκα νὰ ἀναπνέῃ ἐνῶ ἐγὼ ἔχω πιὰ ἐξαντληθῆ ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν ἀρρωστειὰ μου.... ἐνῶ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ξυπνήσω τὴν πεθαμένη

ρίζουν γιὰ τὴ δραματική των δύναμι, ὅπως εἶνε «Ἡ θεία Οὔλρικα» καὶ «Ο βασιλεὺς Μίδας».

Μιὰ καλὴ ἐλπίδα γιὰ τὴ νορβηγικὴ δραματουργία εἶνε ὁ νεαρὸς ποιητὴς Χέγγε Κρόγ. Μεγάλη ἐπιτυχία εἶχε τὸ δρᾶμα του Iarlshus ποῦ παριστάνει τὸν οἰκονομικὸν ἀγῶνα ἐργατῶν καὶ κεφαλαιούχων καὶ ὅπου πέρνει σπουδαῖο μέρος ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία ἑνὸς ἐργάτη καὶ τῆς κόρης τοῦ ἀφέντη.

Τὸ δρᾶμα τελειώνει μὲ τὴν ἀναγνώρισι τοῦ ἐργάτη ποῦ εὑρέθηκε νὰ εἶνε νόθος γυιὸς τοῦ προϊστιμένου.

Στὴν Σουηδία τὴν πρώτη θέσι ἔχει ὁ Γιάλμαρ Μπέργμαν συγγραφεὺς εὐφυεστάτων κωμωδιῶν, ποῦ παίζονται εἰς ὅλα τὰ σκανδιναυϊκὰ θέατρα.

Δραματουργὸς μὲ θεχωριστὴ ἀξία θεωρεῖται ὁ Πὲρ Λάγκερκβιστ ἡλικίας 35 χρόνων Ἔχει γράψει τὰ δράματα «Ο τελευταῖος ἄνθρωπος», «Τὸ αἰώνιο Χαμόγελο», «Ὁ ἀόρατος». Ἡ ἐξσιρετικὴ τεχνοτροπία τοῦ Λάγκερκβιστ εἶνε ὅτι συγκεντρώνει τὴν προσοχὴ τοῦ θεατοῦ στὴ δύναμι τῆς φράσεως καὶ στὸ πρόσωπο τῶν ἠθοποιῶν, ὁδὲ σκηνικὸς διάκοσμος θεωρεῖται ὡς κάτι ποῦ δὲν ὑπάρχει

Δανοὶ συγγραφεῖς εἶνε οἱ Σόφους Μικαΐλις, Ἰούλιος Μαγνοῦσεν καὶ Κάρλ Γκίλλερουπ, τοὺς ὁποίους ἐσκίασεν ὁ Χέλγγε Ρόντε μὲ τὰ φλογερά, τὰ ὁρμητικὰ καὶ παθητικὰ δράματά του, εἰς τὰ ὁποῖα παίζουν τὸν κυριώτερο ρόλο ἡ γαρὰ τῆς ζωῆς καὶ ὁ τρόμος τοῦ θανάτου.

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν κριτικῶν ὁ Χέλγγε Ρόντε θεωρεῖται περισσότερο μεγάλος διαλεκτικὸς παρὰ μεγάλος δραματουργός· Ἔχει γράψει τὰ ἔργα «Τὰ παιδιὰ τοῦ βασιλέως», «Μόρμπους Τέλλερμαν», «Χορεύουν», «Ὁ θάνατος σ' ἕνα καφενεῖο τὴ νύχτα» κ.λ.π.

Ὁ Ἰσλανδὸς Γκουντμούντουρ Κάμπαν ἔχει γράψει δράματα, τὰ ὁποῖα ὑπενθυμίζουν γενικῶς τὸν ἰψενικὸ τρόπο τόσο στὴ σύνθεσι ὅσο καὶ στὴν ἐξέλιξι τῆς δράσεως. Τὸ πρῶτο δρᾶμά του «Hadda-Padda» μελέτη τοῦ χαρακτῆρος μιᾶς γυναίκας, τοῦ ἔ"ωκεν ἐξαιρετικὴ θέσι στὴ δραματουργία. Ἔχει γράψει τὸ ἔργο «Ὁ ἀγῶνας τοῦ βασιλέως» καὶ τὸ δυνατὸ δρᾶμα «Μάρμορ» ὅπου πραγματεύεται τὸ περιμάχητο ζήτημα ὅτι ὁ νόμος κάνει τὸν ἐγκληματία.

ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Συμφώνως πρὸς ληφθεῖσαν ἀπόφασιν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς 16 Ἰουνίου ἐ. ἔ. καθ' ἣν ὁ πρὶν Γεν. Γραμματεὺς κ. Ἠλ. Βεργόπουλος ὡς διευθυντὴς ἐργοδοτικοῦ θιάσου ἔπαυσε νὰ ἦναι μέλος τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξελέγη Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Σωματείου ὁ κ. Τηλέμαχος Λεπενιώτης.

Ἑρμηνευτικὴ Δήλωσις. — Αὐθεντικὴ ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ Καταστατικοῦ εἶναι ὅτι ὅσα μέλη γίνονται διευθυνταὶ θιάσων ἐργοδοτικῶν χάνουν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι. Ὅσα μέλη γίνονται διευθυνταὶ σκηνῆς χάνουν μόνον τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι. Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ ὅσοι ὑπὸ τὸ πρόσχημα συνεταιρικοῦ θιάσου ἀγοράζουν κατ' ἀποκατὴν τὰ μερίδια τῶν συναδέλφων των.

Παραιτηθέντος τοῦ κ. Γ. Γληνοῦ ἀπὸ μέλους τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀνέλαβε τὴν προσῳσταμενίαν τὸ ἑπόμενον μέλος, ὁ κ. Κ. Νέζερ.

Εἰς τὰς κενωθεῖσας θέσεις Ἐκτελεστικῶν Ἐπιτρόπων ἐκλήθησαν οἱ ἀναπληρωματικοὶ κ. κ. Π. Νικολάου, Λ. Λούης, Δ. Λιμπερόπουλος καὶ Νικ. Σύλβας.

Χάρις εἰς τὰς προσωπικὰς ἐνεργείας τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως κ. Τηλ. Λεπενιώτου ἐπραγματοποιήθησαν πολλῶν ἐτῶν ἐνέργειαι τοῦ Σωματείου κ.λ.π. κ.λ.π.

Συγκοινωνία — 50 ο)ο ἔκπτωσις εἰς τὰ ταξειδεύοντα καθ' ὁμάδας μέλη τοῦ Σωματείου. Σιδηροδρομικῶς, ἀπὸ τρία μέλη καὶ ἄνω.

Ἀτέλεια φόρου τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου εἰς τὰ δημόσια θεάματα.

Ἐξαντληθέντος τοῦ ἐκ 40.000 δρχ. κονδυλίου τῶν φαρμάκων, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἀκριβάας καὶ τῶν πολλῶν ἀσθενειῶν, ἐζητήθη ἀπὸ τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Σωματείου νέα πίστωσις, προσωρινῶς μέχρι τῆς συγκλήσεως Γεν. Συνελεύσεως ἡ ὁποία ν' ἀποφασίσῃ ὁριστικῶς. Γεν. Συνέλευσις θὰ κληθῇ ἐντὸς τῆς ἐρχομένης ἑβδομάδος.

Τὰ γραφεῖα τῆς Διοικήσεως τοῦ Σωματείου μετεφέρθησαν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Θέατρον. Εἴσοδος ἐκ τῆς ὁδοῦ Κοψμουνδούρου. Εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον παραμένει τὸ Ταμεῖον καὶ ἡ Ἐφορεία θὰ ἐγκατασταθῇ δὲ προσεχῶς τὸ Γραφεῖον Ἐργασίας

Φάρμακα χορηγοῦνται συμφώνως τῷ Καταστατικῷ εἰς τὰ ἀπόμαχα καὶ τακτικὰ μέλη ποῦ ἔχουν ἐγγραφῇ πρὸ δύο τοὐλάχιστον ἐτῶν καὶ δὲν ὀφείλουν δικαιολόγητα περισσότερον ἀπὸ τρεῖς μηνιαῖας συνδρομὰς ἢ ἄλλην ὀφειλήν.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Τμημάτων ὅσοι δὲν ἔστειλαν ἀκόμη κατάλογον τῶ μελῶν τοῦ θιάσου των νὰ τὸν στείλουν τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Γραμματείαν μὲ ὅλους τοὺς ἠθοποιοὺς ποῦ ἐργάζονται, μέλη καὶ μή.

(Η ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΞΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΜΑΝΗΣ
Ὀδοντοϊατρος
Τέρμα ὁδοῦ Κανάρη—πλατεῖα Κολωνακίου
Συνιστᾶται θερμῶς ἀπὸ τὸ «Ἑλληνικὸν Θέατρον» διὰ τὴν τελείαν ἐπιστημονικὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ἄκραν εὐσυνειδησίαν.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ

ΜΙΜΟΙ ΚΑΙ ΜΙΜΑΔΕΣ

Τ' ΑΝΑΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.-ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΑΓΙΟΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 46ου φύλλου καὶ τέλος)

Ἡ φιλόμουσος ἀπόπειρα τοῦ Θεοδωρίκου ἀπέτυχεν, οἱ δὲ ἀπόγονοι αὐτοῦ ὑβριζοντες τοὺς Βυζαντινοὺς, ἔλεγον ὅτι παρ' αὐτῶν μόνον τραγῳδοὺς καὶ μίμους ἔλαβον, οὐδὲν δ' ἕτερον καλόν. Ὅθεν ἡ σκηνὴ εἶχεν ἐντελῶς ἀπαρχαιωθῇ εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, μόνον δὲ ἀνάμνησις αὐτῆς ἀμυδρὰ περιεσώζετο εἰς τὰς θρησκευτικὰς παραστάσεις, ἤτοι τὰ λεγόμενα μυστήρια, τὰ ὁποῖα, πλὴν τοῦ λαοῦ, καὶ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία ἐθεώρει ὡς ἀναπόσπαστον μέρος τῆς Χριστιανικῆς λατρείας.

Οἱ Βυζαντινοὶ ἀπ' ἐναντίας καλῶς ἐγίνωσκον, ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸν σῦτῶν δρᾶμα ἦτο γνήσιον τέκνον τῆς παλαιᾶς θυμέλης, οὐδὲ ἠδύναντο νὰ λησμονήσουν τὴν παράδοσιν ταύτην, ἀφοῦ τὸ τροσωπικὸν τοῦ ἱπποδρομίου ἐλάμβανε μέρος καὶ εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς Ἁγίας Σοφίας.

Οἱ Σταυροφόροι εὗρον ἀναμφιβόλως εἰς τὴν Κ)πολιν λειτουργοῦν ἔτι τὸ ἐκκλησιαστικὸν θέατρον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἱδρύσει ὁ Πατριάρχης Θεοφύλακτος. Ἀγνοοῦμεν ὁποίαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς ἐπιδρομεῖς τὸ θέατρον τοῦτο ὡς καὶ τὸ ἱπποδρόμιον. Βλέποντες ὅμως τὸν Χωνιάτην διὰ μακρῶν περιγράφοντα τὰς ὑπὸ τῶν νικητῶν διαδραματισθείσας τότε ἀπρεπεῖς κωμῳδίας καὶ μεταμφιέσεις, δι' ὧν ἐθεατρίζετο ἡ πρὸς τὰ γράμματα ἀφοσίωσις τῶν Βυζαντινῶν, δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι οἱ Σταυροφόροι, γνωρίσαντες τότε τὴν σκηνὴν, μετεφύτευσαν εἰς τὰς πατρίδας των τὰ πρῶτα σπέρματα τῶν λεγομένων spectacles.

Τὰ θεάματα ὅμως ταῦτα ἔχουν μᾶλλον σχέσιν πρὸς τὸ δημοτικὸν θέατρον, ἤτοι τοὺς ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν λεγομένους κωμοδρόμους, οὔτε δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι οἱ μῖμοι τοῦ Ζωναρᾶ περιλαμβάνονται εἰς τὰ spcelacles ἀφοῦ μέχρ τῆς Ἀναγεννήσεως αὐτῆς ἡ Εὐρώπη ἀγνοεῖ τί σημαίνουν αἱ λέξεις τραγῳδὸς, κωμῳδὸς καὶ μῖμος.

Αὐτὸς ὁ Δάντης γράφει τὴν ἑλληνικὴν λέξιν κωμῳδία ἐν τῇ σημασίᾳ τῆς ὀπτασίας. Ἡ ὑπόθεσις, ὅτι τὸ θεατρον ἀνεγεννήθη ὡς ὁ φοῖνιξ ἐκ τῆς τέφρας του μοὶ φαίνεται παράδοξος, διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὰ πρῶτα προϊόντα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ θεάτρου οὔτε ὑπὸ τῶν γινωσκόντων τὸν Σοφοκλῆ καὶ τὸν Πλαῦτον συνετάχθησαν, οὔτε ὑποθέσεις παλαιὰς ἔχουν, ὅπως τὰ μεταγενέστερα, τὰ ὁποῖα ἀληθῶς ἀπεμιμήθησαν καὶ ἀντεγράφησαν ἐκ τῶν κλασσικῶν.

Ἀπ' ἐναντίας νομίζω φυσικωτέραν τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι οἱ Βυζαντινοὶ πρόσφυγες, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἐδίδαξαν τοὺς Ἰταλοὺς καὶ τὸ ὑπ' αὐτῶν ἀγνοούμενον θέατρον. Διὰ τοῦτο βλέπομεν μερικοὺς ἀσχολουμένους καὶ εἰς τὴν δευτέραν πατρίδα των εἰς συγγραφὴν ἑλληνικῶν δραμάτων, τὰ ὁποῖα μετέδιδον εἰς τοὺς γνωρίμους των. Τοιοῦτος ἀναφέρεται ὑπὸ Γυράλδου ὁ Δημήτριος Μόσχος, γράψας πλὴν πολλῶν ἄλλων ποιημάτων καὶ κωμῳδίας, μίαν τῶν ὁποίων, τὴν Νέαιραν, ἀνακαλύψας ἐδημοσίευσεν ὁ Μουστοξύδης.

Εἰς τὴν φιλομουσίαν τοῦ φιλελληνικωτάτου Πάπα Λέοντος τοῦ Ι' ὀφείλουν οἱ Ἰταλοὶ τὴν πρώτην δημοσίαν παράστασιν τοῦ νεωτέρου αὐτῶν δραματος. Ὁ καρδινάλιος Βιβιένας Βερνάρδος Νεβίτζιο συνέγραψεν εἰς πεζὸν κωμῳδίαν, ὑπόθεσιν ἔχουσαν τὰς περιπετείας δύο νέων ἀδελφῶν Πελοποννησίων, οἱ ὁποῖοι αἰχμαλωτισθέντες ὑπὸ τῶν Τούρκων κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πατρίδος των Μεθώνης, καὶ μακρὰν ἀλλήλων ἀνατραφέντες, ἐπὶ τέλους συναντῶνται ἀγνώριστοι ἐν Ρώμῃ, καὶ ἐνταῦθα μετὰ πολλὰς περιπετείας κωμικὰς ἀναγνωρίζονται καὶ ἀποκαθίστανται. Ἡ κωμῳδία ἐπιγράφεται «Καλάνδρας», ἰδότι τοιοῦτον ἐπώνυμον φέρει ὁ πανοῦργος ὑπηρέτης ἑνὸς τῶν Μεθωναίων ἀδελφῶν, κυριώτατον τοῦ ἔργου πρόσωπον, παρεστάθη δὲ τὸ πρῶτον ἐν Ρώμῃ τὸ 1518.

Τὸ παράδειγμα τοῦ φιλομούσου Πάπα μιμούμενοι καὶ ἄλλοι τῶν Ἰταλῶν ἡγεμόνων, ἀνέθηκαν εἰς διαφόρους λογίους τὴν συγγραφὴν παρομοίων δραμάτων, τὰ ὁποῖα μετ' ἀναλόγου πομπῆς ἐδιδάχθησαν εἰς τὴν αὐλήν των.

Μόνη ἡ Ἐνετικὴ Δημοκρατία ἀπετέλεσεν ἐξαίρεσιν τῆς τότε τὴν Ἰταλίαν καταλαβούσης θεατρομανίας. Ἐν τοῦ διατάγματος τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα, 20 Δ)βρίου 1598, μανθάνομεν ὅτι οἱ Ἐνετοὶ ἐγίνωσκον τὴν σκηνὴν πρὸ τῆς ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως αὐτῆς ἐν Ρώμῃ καὶ ὅτι τὸ πρὸ μικροῦ γνωσθὲν ἐν Ἐνετίᾳ θέατραν εἶχε πάντας τοὺς χαρακτῆρας τοῦ τῶν Βυζαντινῶν μίμων, ἀφοῦ καὶ οἱ Ἐνετοὶ ὑποκριταὶ παρίστων τὰς κωμῳδίας των ἐν καιρῷ γάμων, συμποσίων καὶ ἄλλων ἰδιωτικῶν ἑορτῶν.

Αἱ πλεῖσται τῶν παλαιῶν Ἐνετικῶν κωμῳδιῶν παριστοῦν τὸ περίεργον φαινόμενον, ὅτι ἔχουν ὑποθέσεις ἀναγομένας εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν ἱστορίαν, τὰ δὲ δρῶντα πρόσωπα λαλοῦν τὸ Ἐνετικὸν ἰδίωμα ἀνάμικτον μὲ τὸ Ἑλληνικόν. Τὰ γεγονότα ταῦτα δύνανται νὰ ἐξηγηθοῦν ἐκ τῆς ἐπισωρεύσεως ἐν Ἐνετίᾳ πολλῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων καὶ στρατιωτῶν.

Εἷς ἐκ τῶν παλαιοτέρων τῆς Ἐνετίας σατυρικῶν, ὁ Ἀλέξης Καραβίας, ἦτο βεβαίως Ἕλλην, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὀνόματός του καὶ τῆς εἰκόνος του, ἐπισυνημμένης εἰς μίαν τῶν σατυρῶν του ἐπιγραφομένην «Τὸ Ὄνειρον».

Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ἐνετικοῦ Θεάτρου δὲν ἐξηκριβώθησαν ἔτι, διότι οὐδεὶς ἐκοπίασεν ὅπως ἀναδιφήσῃ τὰ πλουσιώτατα ἀρχεῖα τῆς μεγάλης Δημοκρατίας. Διὰ νὰ ἐκδίδῃ αὐστηροτάτας κατὰ τοῦ θεάτρου διατάξεις τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα, καὶ ἦν ἐποχὴν ἡ λοιπὴ Ἰταλία σχεδὸν ἠγνόει τὴν σκηνὴν, πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι τὸ Ἐνετικὸν τοῦτο θεατρον ἔχε ριζοβολήσει βαθύτατα, ὅπως δυνηθῇ καὶ ἀντιστῇ εἰς τὴν τρομερὰν προγραφήν.

Τὸ διάταγμα τοῦ 1598 λέγει, ὅτι τὸ θέατρον τοῦτο εἶχε πρὸ μικροῦ γνωρισθῇ, πόθεν ὅμως καὶ πῶς εἰσήχθη εἰς τὴν Ἐνετίαν οὔτε ἡ διάταξις ἀναφέρει, οὔτε ἐξ ἄλλης πηγῆς γνωρίζομεν. Συγκεχυμέναι σημειώσεις μνημονεύουν Χαιρέαν τινὰ ὑποκρινόμενον κωμῳδίας εἰς Ρώμην καὶ Ἐνετίαν περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΕ' ἑκατονταετηρίδος, ποῖος ὅμως ὁ φέρων τὸ Ἑλληνικὸν τοῦτο ὄνομα ἠθοποιὸς, καὶ ποῖα τὰ ὑπ' αὐτοῦ διδασκόμενα δράματα ἀγνοεῖται.

ΤΕΛΟΣ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΤΡΙΤΟΝ ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 1926-1927

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

Τ' ἀνακοινωθέντα ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων τῶν τριῶν τάξεων τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς Θεάτρου ἔχουν ὡς ἕπεται:

Προάγονται ἐκ τῆς Α'. εἰς τὴν Β'. τάξιν 1) Καλογλοπούλου Νέλλη. 2) Δῆμος Γ. 3) Κουτσουρης Ι. 4) Κουταλιανὸς Γ. 5) Λαγανόπουλος Ἀνδρ. 6) Λαχανᾶς Σ. 7) Λιβαδᾶς Σπ. 8) Πετρινὸς Ἐλ, 0) Σαντοριναῖος Κ.

Παραπέμπονται εἰς συμπληρωματικὴν κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώμβριον ἐξέτασινο 1) Ἀννίνου Μαριάννα 2) Φραγκιᾶ Σπάσα 3) Καλλίδης Κ. 4) Παπαϊωάννου Χρ. 5) Συρόπουλος Ἀργ.

Ἐκ τῆς Β'. τάξεως εἰς τὴν Γ': 1)Βλαστοῦ Μελπ. 2) Ξάνθου Φανή. 3) Παπάζογλου Ἐλ. 4) Εὐθυμίου Χρ. 5) Κατσέλης Πελ. 6) Κατσούλας Ι.

Παραπέμπονται εἰς συμπληρωματικὴν ἐξέτασιν κατὰ Ὀκτώμβριον 1) Ἐδελστάϊν Καρ. 2) Χανδάνου Σαπφώ. Ἀποκλείεται πάσης ἐξετάσεως ὡς μὴ παρακολουθήσας μαθήματα τοὐλάχιστον ἐπὶ 5 μῆνας ὁ μαθητὴς τῆς Β'. τάξεως Γκιώνης Ἀνασι.

Προάγονται ἐκ τῆς Γ'. τάξεως εἰς τὴν Δ': 1) Ἀνδρεάδου Κατίνα 2) Ἐδελστάϊν Μαρία 3) Χουλουβέα Ταϋγέτη, 4) Βασιλείου Ἄντα 5) Οἰκονομίδης Κ. 6) Παπαδάκης Μιχ. 7) Σέττας Ἰ. 8) Φαρμάκης Χρ 0 Χατζηπέτρου Π.

Παραπέμπονται εἰς συμπληρωματικὴν ἐξέτασιν κατὰ προσεχῆ Ὀκτώμβριον: 1) Κωνσταντίνου Ν. 2) Μαϊμανῆ Φ. 3) Νομίδου Ἔφη 4) Παπαδοπούλου Ν. 5) Σταυρίδου Ἄν. 6) Σαγιάνου Μ. 7) Δαμασιώτης Δ.

Ἀπερρίφθησαν 2 μαθηταὶ τῆς Β'. τάξεως καὶ 1 τῆς Γ'.

Ἐκ τοῦ Τμήμα Λινοτυπίας

ΤΟ ΑΤΟΜΟΝ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ Β. ΟΥΓΚΩ

1836-1840

Τὸ πρόβλημα τοῦ σύγχρόνου πολιτισμοῦ δὲν ὁμοιάζει πλέον πρὸς τὸ πρόβλημα τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν.

Ἡ σημερινὴ κοινωνία δὲν ἀπαιτεῖ πλέον τὴν θυσίαν τοῦ ἀτόμου.

Ἀπεναντίας.

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἀτόμου, καλῶς ἐννοουμένη καὶ κανονισμένη, περιλαμβάνει τὴν ἐξέλιξιν τῆς κοινωνίας.

Ἡ δύναμις ὅλων συνίσταται ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν ἑκάστου, ἡ εὐτυχία ἑκάστου ἀποτελεῖ τὴν γενικὴν εὐημερίαν.

Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος ποῦ λέγει εὐημερίαν, λέγει εἰρήνην, δόξαν, μεγαλεῖον.

Ἐλάττωσις τῆς κακοδαιμονίας, αὔξησις τῆς εὐπορίας, αὐτὸ εἶνε σήμερον τὸ ζήτημα, ὅταν τοῦτο λυθῇ ἀμέσως εὑρίσκεται ὅτι ὑπάρχει περισσοτέρα ἐλευθερία εἰς τοὺς νόμους, περισσοτέρα πραότης εἰς τὰς ψυχὰς, περισσότερον φῶς εἰς τὰ πνεύματα, περισσοτέρα ἀξιοπρέπεια εἰς τὰς συνειδήσεις, περισσότερος ἀνθρωπισμὸς εἰς τὰ ἤθη.

Καλλιτέρευσις τῆς ὑλικῆς ζωῆς εἶνε καλλιτέρευσις τῆς ἠθικῆς ζωῆς.

Κάνετε τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχεῖς, τοὺς κάνετε καλλιτέρους.

(Ἀπὸ τὰς ἀνεκδότους σημειώσεις τοῦ συγγραφέως τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, αἱ ὁποῖαι θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς).

Ἐὰν θέλετε νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν ὑγιείαν σας ζητεῖτε λεμονάδα
ΗΒΗ
ἐξαιρετικῆς ποιότητος, ἀπὸ νερὸ τῆς πηγῆς Ἀμαρουσίου ὅπου εὑρίσκεται καὶ τὸ ἐργοστάσιον
ΗΒΗ

EDMOND HARAUCOURT

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΚΑΤΙ ΑΠΟ... ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Μπαίνει τὸ μέλλον.

Ἡ δεσποινὶς Μαγδαληνὴ ἐμφανίζεται στὸν κόσμο.

Κιὰ πρώτη φορὰ κάνει ἐπισκέψεις μὲ τῆ μαμᾶ της.

Μαμᾶ καὶ κόρη μπαίνουν στὸ κομψὸ σολόνι ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Κ' ἡ δύο μοιάζουν πολύ. Κ' ἡ δύο χαμογελοῦν, ἀλλὰ ἡ μαμᾶ μιλεῖ, καὶ ἡ κόρη σωπαίνει.

Τὸ μέλλον κάθεται.

Ἡ δεσποινὶς Μαγδαληνὴ εἶνε 17 ἐτῶν καὶ μερικῶν μηνῶν.

Πρὶν καθίση ἐπιθεωρεῖ μὲ γοργὸ λοξὸ βλέμμα τὸ κάθισμα ὅπου θὰ διευθετηθῇ τὸ φορεμά της. Ἔπειτα ἡ χαριτωμένη κόρη χαμογελᾶ καὶ πάλι . . . Τώρα κρατεῖ τὸν κορμὸ ἀλύγιστο, καὶ δὲν κινεῖται . . Οἱ ἀρτιγενεῖς καρποὶ τοῦ στήθους της προχωροῦν κατ' εὐθεῖαν στὴν ἄκρη τῆς μεταξωτῆς μπλούζας, ὅπου κανένα ἀκόμη βέβηλο χέρι δὲν ἐγλύστρησε, σὲ κάποτες στιγμὲς μακρίας ἐκτάσεως.

Τὸ μεταξωτὸ φορεμά της κολπώνεται σεμνὰ ἀνάμεσα στὰ δυὸ πόδια της, τὰ δὲ γόνατά της, ποῦ εἶνε σχεδὸν ἑνωμένα μόλις χωρίζονται ἀπὸ μικρὴ κοιλότητα, ἄσπιλη καὶ κομψὴ κοιλάδα, ποὺ εὑρίσκεται ἀνάμεσα σὲ δυὸ διδύμους λοφίσκους.

Τὸ μέλλον περιμένει.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ ὁμαλοὺς λοφίσκους ἡ δεσποινὶς ἐτοποθέτησε τὴ μικρὴ καὶ κομψὴ ὀμπρέλλα της, ποὺ ναὶ μὲν δὲν μπορεῖ νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τὶς ζηλότυπες ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, εἶνε ὅμως πολὺ χρήσιμη γιὰ τὴν ἐνασχόληση τῶν χεριῶν.

Κάποτε - κάποτε σηκώνει τὸ ἕνα χέρι ὡς τοὺς κροτάφους γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ μερικὰ μαλλάκια, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν εἶχαν χάσει καθόλου τὶς ἁρμονικές γραμμές των . . . Ἔπειτα τὰ γαντωμένα δακτυλάκια της ξαναγυρίζουν στὴν ὀμπρέλλα, καὶ τῆς χαδεύουν μὲ χάρι τὴ λαβή.

Τὰ μαλλιὰ τῆς δεσποινίδος εἶνε ξανθά . . Τὰ δάκτυλά της λιγάκι δύσκαμπτα, γιατὶ φορεῖ καινούργια ἄσπρα γάντια. Τὰ δακτυλά της, ποῦ ἀκόμα δὲν ξέρουν" πῶς εἶνε προωρισμένα νὰ δίνουν ζωὴ μὲ τὸ χάδι των. Τὰ μπράτσα της εἶνε λεπτά. Τὰ μπράτσα της, ποῦ ἀκόμα δὲν ξέρουν τὸ ἀνατριχιασμα τοῦ παράφορου ἀγκαλιάσματος.

Τὰ χείλη της, ἐλαφρὰ χρωματισμένα, εἶνε ὅλως διόλου παιδικά . Τὰ χείλη της, ποῦ δὲν ξέρουν πῶς εἶνε προωρισμένα νὰ ψάλλουν τὸν ἁρμονικώτερον ὕμνο στὴ δημιουργία . . . Κάποτε μισοανοίγονται, ὅπως τὰ χειλάκια τῶν παιδιῶν, καὶ τότε φαίνονται δυὸ ἀστραφτερὲς καμπύλες γραμμὲς ἀπὸ μαργαριτάρια . . . Κάπου - κάπου ἡ γλῶσσα της ξεγλυστρᾶ ἀνάμεσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδικὰ χείλη, τὰ ὑγραίνει μὲ μιὰ θελκτικὴ νωχέλεια, καὶ ὕστερα ἐξαφανίζεται τὸ μαργαριτόφρακτο παλάτι της.

Τὰ μάτια της, γαλανὰ καὶ μεγάλα, φαίνονται σὰν ν' ἀνοίγουν ὑπερβολικὰ, ὅταν ἡ δεσποινὶς ἀργὰ-ἀργὰ καὶ ἀνεπιτήδευτα σηκώνῃ τὰ βλέφαρα . . . Τὰ μάτια της, μαθημένα μὲ τὴν ἀθῶα ἔκφρασί τους, νὰ θαυμάζουν τὸν οὐρανὸ, τὸν ἀναζητοῦν τώρα στὸ σαλόνι κάθε στιγμὴ, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν εὑρίσκουν στρέφονται στὸ κρυστάλλινο πολύφωτο, ὡσὰν νὰ τὰ τραβοῦσε κάθε φωτεινὴ πηγή.

Τὰ μάτια προσηλώνονται στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὰ πράγματα μ' ἔκτασιν ἐρωτηματική . . . Δὲν εἶδαν ἀκόμη τίποτε καὶ περιμένου . . . Μέσα στὸ γαλανὸ βάθος των ὑπάρχει ἕνα κενὸν, ὅπου τὸ μέλλον πρόκειται νὰ συσσωρευθῇ σ' ἄπειρες ἐντυπώσεις . . . Κάποτε μέσα στὸ βάθος των φαίνεται σὰν νὰ κινῆται κάτι, ποῦ μοιάζει μὲ τὴν ἀνησυχία τῆς σκέψεως . . . Κι' ὅλα ποῦ ξεγλυστροῦν ἐκεῖ μέσα συνωψίζονται σὲ μιὰ καὶ σὲ μόνη σκέψι : Στὴ σκέψι πῶς ἡ Μαγδαλινὴ ἀκόμη , . . δὲν ἐσκέφθηκε τίποτε ! . . .

Δυσάρεστη μυρωδιὰ μπαίνει στὸ σαλόνι . . Σὰν νὰ καίεται βέρνίκι ! . . . Ἡ Μαγδαλινὴ βήχει καὶ φέρνει τὸ γαντωμένο χέρι της στὸ στόμα . . . Ἡ μαμᾶ της ἔχει τὴ γνώμη πῶς τὸ βλέμμα τῆς κόρης της εἶνε ἔξυπνο. Ὁ μπαμπᾶς πῶς εἶνε τὸ «ἄκρον ἄωτον» τῆς σεμνοπρεποῦς ἐκφράσεως.

Ἡ κόρη ἀκούει εὐχάριστα καὶ φιλάρεσκα αὐτὰ τὰ λόγια ποῦ κολακεύουν τὴν ὑπερηφάνειά της, καὶ γιατὶ εἶν' εὐχάριστον ν' ἀκούῃ κανεὶς ἐπαίνους ἀκόμη καὶ γιὰ προτερήματα ποῦ δὲν ἔχει.

Πολὺ θὰ παραξένευε καὶ ἴσως θὰ πρόσβαλε τὴν δεσποινίδα ἐκεῖνος ποῦ θὰ τῆς ἔλεγε ὀρθὰ κοφτὰ πῶς οὔτε πνευματώδης εἶνε, οὔτε σεμνοπρεπὴς, καὶ ὅτι αὐτὲς αἱ λέξεις ἔχουν σημασία, ποῦ εὐτυχῶς ἀκόμη δὲν ξέρει.

Θὰ θύμωνε πολὺ ἡ δεσποινὶς ἂν κανεὶς τῆς ἔλεγε πῶς ὅλο τὸ θέλγητρόν της εἶνε ὅτι ἀκόμη δὲν ἔχει, πῶς ἡ πραγματικὴ ὡμορφιά της εἶνε νὰ μὴν ξέρῃ πῶς εἶνε ὡμορφη, καὶ πῶς τὸ πραγματικὸ πνεῦμα της εἶνε ὅτι δὲν ἔχει ἀκόμη πνεῦμα

Εἶνε μία ὑπόσχεσις θελκτικὴ, αἰθέρια, ἀόριστος καὶ αὐτὴ νομίζει πῶς εἶνε πραγματικότης. Εἶνε ἕνα μέλλον ἑλκυστικὸ διὰ τὸ ἀκαθόριστόν του, καὶ αὐτὴ νομίζει πῶς εἶνε παρόν.

Ἡ Μαγδαλινὴ χαμογελᾶ, καὶ ἡ ὥρα περνᾶ.

Ἡ ἐπίσκεψις σὲ λίγο θὰ τελειώσῃ καὶ θὰ φύγουν γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν κι' ἄλλες φίλικὲς οἰκογένειες.

Ἡ συνομιλία ψυχομαχάει.

«Ἡ Μάγδα μου ἀγαπητή μου, ἤθελε ἡ πρώτη ἐπίσκεψις ποῦ κάνει

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ἐπὶ τέλους ἀναπνέομεν.

Οἱ ἀπὸ πολλοῦ καταβληθέντες ὑπὸ τοῦ Σωματείου ἐπίμονοι ἀγῶνες δι' ἀλλεπαλλήλων διαβημάτων καὶ ὑπομνημάτων ὅπως χορηγηθῇ ἡ πολυθρύλλητος ἀτέλεια εἰς τὰ μέλη διὰ τὰ δημόσια θεάματα, καὶ ἡ ἔκπτωσις τῶν ναύλων διὰ τὰ ταξειδεύοντα μέλη τῆς ὀργανώσεως καὶ μεταβαίνοντα εἰς τὰς ἐργασίας των, ἀγῶνες ὄντως ἱστορικοὶ ἐδικαιώθησαν.

Τὰ μέλη τοῦ Σωματείου Ἠθοποιῶν δὲν θὰ πληρώνουν εἰς τὸ ἑξῆς φόρον, ὅταν μπαίνουν στὸ σπίτι των, καὶ τὰ τρομερὰ ἔξοδα τῶν ναύλων, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ μόνα εἰργάζοντο εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας οἱ διοπαλαισταὶ ἠθοποιοί, ἐλαττώνονται σημαντικῶς.

Τὸ Σωματεῖον Ἠθοποιῶν δικαιοῦται νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ τὰς δύο αὐτὰς σημαντικὰς ἐπιτυχίας, ἡ πραγματοποίησις τῶν ὁποίων εἶνε τρανὴ ἀπόδειξις τῆς ἀναμφισβήτου ζωτικότητός του καὶ τῆς ἀκλονήτου πεποιθήσεως περὶ τοῦ δικαίου τῶν ἑκάστοτε πρὸς τὰς Κυβερνήσεις ὑποβαλλομένων αἰτημάτων του.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ σκόπιμον εἶνε νὰ μαθοῦν οἱ τυχὸν ἀγνοοῦντες τὰ πράγματα ὅτι τὰ δύο προεκτεθέντα ἀγαθὰ ν' ἀπολαμβάνουν πρὸ πολλοῦ χρόνου ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ συνάδελφοι τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν, οἱ ὁποῖοι ταξειδεύουν μὲ ἥμισυ εἰσιτήριον, ἀκόμη καὶ ὡς ἄτομα, τῇ ἐπιδείξει τοῦ δελτίου τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεών των.

Μὰ κάλλιο ἀργὰ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙ ΤΙΝΟΣ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ;

Εἴδαμε στὸν Τύπο δημοσιευόμενο ἕνα πρωτόκολλο τιμῆς μὲ ὑπογραφὲς τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Μελοδράματος, ἀλλὰ δὲν κατωρθώσαμε — καὶ μαζί μας καὶ ἄλλοι πολλοὶ — νὰ μαντεύσωμε τὸν ἀπώτερο σκοπὸ αὐτοῦ τοῦ μανιφέστου.

Γι' αὐτὸ ρωτᾶμε — καὶ ρωτοῦν καὶ ἄλλοι πολλοί: — Πρόκειται περὶ κινδύνου γιὰ τὴν ἀπόκρουσι τοῦ ὁποίου ἔδωκαν τὰ χέρια οἱ καλλιτέχναι τοῦ Μελοδράματος ἢ — καθὼς ὑπέθεσαν μερικοὶ — σκοπὸς τοῦ πρωτοκόλλου τιμῆς εἶνε νὰ ὑψωθῇ σινικὸν τεῖχος πρὸς παρεμπόδισιν πάσης ἐνδεχομένης ἢ μελετωμένης μετακλήσεως ἄλλων καλλιτεχνῶν ξένων ἢ καὶ ἰδικῶν μας;

Ὅπως καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν, τὸ ζήτημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Μελοδράματος δὲν εἶνε οἰκογενειακὴ ὑπόθεσις ποὺ ἐνδιαφέρει μόνον ἐκείνους ποὺ τὸ ἀποτελοῦν σήμερα.

Εἶνε ὑπόθεσις ὅλων μας καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπο νὰ διακυβευθῇ ἡ ὑπόστασις τοῦ Μελοδράματος. Ἐὰν ὑπάρχῃ κίνδυνος ἀνάγκη πᾶσα νὰ πεισθοῦμε γιὰ τὸ μέγεθός του καὶ τότε ὅλοι νὰ φροντίσωμε νὰ τὸν ἀπομακρύνωμε.

Ὁπωσδήποτε ἐμεῖς ποὺ διαδηλώσαμε τὴν ξεχωριστὴ χαρά μας γιὰ τὴν παγίωσι τοῦ Μελοδράματος, εὐχόμεθα στὶς ἀποφάσεις τῶν καλλιτεχνῶν του νὰ πρυτανεύσῃ ἡ ψυχραιμία καὶ ὁ συμβιβασμὸς τῶν τυχὸν ἀντιθέτων ἀπόψεων, καὶ πρὸ παντὸς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ἐξώθησις εἰς τ' ἄκρα δὲν εἶνε ἡ καλλιτέρα λύσις.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΜΕΓΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

Στὴν «Παγκόσμιο κίνησι» δημοσιεύομε τὴν εἴδησι πῶς κάποιος γάλλος φιλότεχνος χάρισε στὴν «Ἕνωσι τῶν Καλλιτεχνῶν» ἕνα μεγάλο οἰκόπεδο, ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῇ γι' ἄσυλο τῶν μαχητῶν τῆς σκηνῆς.

Τὸ ἑλληνικὸ θέατρο ἀριθμεῖ πολλοὺς, πλείαν τὴ ζωή τους ὁλοκαύτωμα στὸ βωμὸ τῆς στους ἀπομάχους, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ προσέφερε τέχνης, ὥρα κυριολεκτικῶς ψ ε υ τ ο ζ ο ῦ ν μὲ τὶς 499 δρχ. ποὺ πέρνουν γιὰ σύνταξι. Γι' αὐτοὺς τοὺς τιμίους ἀγνιστὰς δὲν θὰ βρεθῇ κάποια μεγάλη καρδιὰ νὰ γλυκάνῃ τὰ θλιβερὰ γερά τους, μὲ μιὰ γενναία χειρονομία;

Ἀτίμητο παράσημό του θὰ εἶνε ἡ ραντισμένη μὲ τὰ δάκρυα τῶν μαρτύρων τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς αἰωνία εὐγνωμοσύνη των.

ΑΚΑΤΑΒΛΗΤΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ

Ἡ «Πολιτεία» στὸ φύλλο τῆς 27 π. μηνὸς, ἀφοῦ ἀναφέρει τὰ ἔργα καὶ τοὺς ἠθοποιοὺς — Δανοὺς, Ἄγγλους, Ρώσσους, Ὁλλανδοὺς, Ἰαπωνας κ.λ.π. ποὺ ἔπαιζαν στὸ Παγκόσμιο Φεστιβὰλ τοῦ θεατρου στο Παρίσι, γραφει στο τέλος «εἶχαν κληθῆ καὶ Ἕλληνες...»

Γιὰ νὰ ἐξηγήσωμε τ' ἀποσιωπητικὰ τῆς συναδέλφου, εἴμαστε καὶ πάλι μὲ μεγάλη λύπη μας αναγκασμένοι νὰ δηλώσωμε κατηγορηματικὰ ὅτι εἶχε κληθῆ ἡ Ἑλλας νὰ αντιπροσωπευθῇ μὲ τὰ θεατρικὰ ἔργα της καὶ τοὺς ηθοποιούς της, αλλα τὸ Κρατος επεταξε την προσκλησι στὸ περίφημο καλαθι, οπου συνηθως παραπεμπει το καθε τι ποὺ μιλαει γιὰ καλλιτερευσι τῆς σκηνῆς μας.

Στο 45ο φυλλο τῆς 1ης Ἰουνίου τα ειπαμε οξω απο τα δοντια γι' αὐτη την εγκληματικη παραλειψι, την αχαρακτηριστη προσβολη που εκαμεν η Κυβερνησις στους θεατρικοὺς συγγραφεῖς και στοὺς ηθοποιούς.

Ειχαμε τοτε την ελπιδα πῶς τὸ ζήτημα θὰ επερνε τὴν ἔκτασι ποὺ τοῦ ταιριαζει, και πῶς τυπος και θεατρικοι συγγραφεῖς θα βρίσκανε λίγα λογια για να διαμαρτυρηθοῦνε.

Τίποτα... Σιγη... Κ' ἔτσι μείναμε μονοι σ' αυτη την εκστρατεια μας, αλλα περισσοτεροι τονωμένοι γιὰ νὰ συνεχίσωμε τον αγῶνα μας και νὰ υποδεικνύωμε στοὺς Κυβερνητας μας ποῖα εἶνε τὰ καθήκοντα των προς το θεατρο, ποὺ το θυμοῦνται μονον οταν τοὺς χρειαζεται για να συνεισφέρη μερικα εκατομμύρια για την ισοσκελιοι τοῦ προϋπολογισμοῦ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦμεν ὅλα τὰ μέλη, ὅτι κατὰ τὸ ταξείδιον τοῦ διαοου «Μ. Κοτοπούλη» εκ Θεσσαλονίκης εἰς Βολον κατὰ τὴν λήξασαν χειμερινὴν περίοδον, εκλάπησαν ὅλαι σχεδὸν αἱ ἀμφιέσεις τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ θεστιάριόν της τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἔργων.

Αἱ ἀμφιέσεις αὗται εἶνε ὑφασμέναι ἐκ μετάξης καὶ κεντημέναι εἰς τὸ χέρι, ὅμοιαι τῶν ὁπείων δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸ ἑλληνικὸν θέατρον καὶ εἶνε εὔκολον ν' ἀναγνωρισθοῦν ἔστω καὶ ὅταν ἔχουν ἀλλάξῃ χρῶμα καὶ σχῆμα.

Ὁ κ. Γ. Χέλμης καταβάλλει προθύμως πέντε χιλιάδας δραχμὰς ὡς ἀμοιβὴν εἰς τὸν δυνάμενον νὰ ὑποδείξῃ ποῦ εὑρίσκονται καὶ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψίν των.

Παρακαλοῦμεν ὅσους γνωρίζουν τίποτε σχετικὸν νὰ τὸ καταθέσουν εἰς τὴν Γραμματείαν τοῦ Σωματείου.

(Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπή).

Knorr

Κονσομὲ κρέατος | **Κόρνφλαουρ**
Σοῦπες χόρτων | **Φλὲρ δ' ἀθοὰν**
Ριζάλευρον | **Φαρίνες διάφορες**
Ταπιόκα

Τὰ ἄνω προϊόντα εἶναι πασίγνωστα καὶ ἡ μάρκα **Κνόρρ** ἐγγυᾶται ἀπολύτως τὴν ποιότητα.

Εὑρίσκεται
εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ ἐδωδιμοπωλεῖα

ΠΟΙΑ Η ΩΡΙΜΟΣ ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ;

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΓΟΤΑΤΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΥΝ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Ἀπὸ τὴν παρισινὴν θεατρικὴν καὶ φιλολογικὴν ἐφημερίδα «Comoedia» παραλαμβάνομεν τὰ ἑξῆς περιέργα σχετικὰ μὲ τὴν ἡλικία τῶν συγγραφέων, ὡς εἶδος κατηγορηματικῆν ἐμπραγμάτου ἀπαντήσεως εἰς τοὺς νέους συγγραφεῖς τῶν νέων σχολῶν, οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι ὁ συγγραφεὺς ποὺ ἐπέρασε τὰ τριάντα μπορεῖ νὰ γράφῃ ἔργα ἐπιστημονικά, φιλοσοφικά, ὄχι ὅμως ἔργα ποιητικά.

Ἡ στατιστικὴ ὀφείλεται εἰς τὴν ἐργασίαν νεαρᾶς ἀναγνωστρίας τὴν «Comoedia» ἡ ὁποία ἐπίμενε νὰ παραμείνῃ ἄγνωστος.

Ὄνομα συγγραφέως	Ἔτος γεννήσ.	Τίτλος τοῦ ἔργου	Χρονολογία συγγραφῆς καὶ ἐμφανίσεως	Ἡλικία τοῦ συγγραφέως
ΑΝΩ ΤΩΝ 40 ΕΤΩΝ				
Δάντης	1265	Θεία Κωμωδία	1300—1318	35—53
Ἀριόστος	1374	Μαινόμενος Ρολάνδος	1416—1418	42—44
Ραμπελαὶ	1495	Πανταγρουὲλ	1535—1552	40—57
Σαίξπηρ	1564	Ὀθέλλος	1605	41 ἐτῶν
»	»	Μάκβεθ	1606	42 »
»	»	Βασιλεὺς Λῆρ	1607	43 »
»	»	Ἰούλιος Καῖσαρ	1608	44 »
»	»	Κοριολάνος	1610	46 »
»	»	Τρικυμία	1611	47 »
»	»	Ἐρρῖκος Η'	1613	49 »
Φενελὸν	1651	Τηλέμαχος	1699	48 »
Ρουσσῶ	1712	Ἡ Νέα Ἑλοΐζα	1760	48 »
Γκαῖτε	1749	Α.' Φάουστ	1790	41 »
Μαντζόνι	1784	Οἱ μελλόνυμφοι	1827	43 »
Κοῦπερ	1789	Μυθιστορήματα	1821—1842	36—53
Σταντὰλ	1783	Τὸ Κόκκινο καὶ τὸ Μαῦρο	1831	48 ἐτῶν
Μπαλζὰκ	1799	Μυθιστορήματα	1841—1847	42—48
Φλωμπὲρ	1821	Σαλαμπὸ	1882	41 ἐτῶν
ΑΝΩ ΤΩΝ 50 ΕΤΩΝ				
Θερβαντὲς	1547	Δὸν Κιχώτης	1604—1614	57—67
Μίλτον	1608	Ἀπολεσθεὶς Παράδεισος	1658—1667	50—59
Λαφονταὶν	1621	Μῦθοι	1668—1683	47—62
Φόε	1663	Ροβινσὸν Κροῦσος	1719	56 ἐτῶν
Σουΐφτ	1667	Γκιούλλιβερ	1720—1728	53—59
Λεσὰζ	1668	Ζὶλ Μπλὰς	1715—1721	47—53
Ρίχαρντσον	1689	Παμέλα	1739	50 ἐτῶν
Μπερν. Σαὶν — Πιὲρ	1737	Παῦλος καὶ Βεργινία	1788	51 »
Οὐάλτερ Σκὸτ	1771	Μυθιστορήματα	1814—1831	43—60
Λαμαρτῖνος	1790	Γκρατσιέλλα	1849	59 ἐτῶν
Β. Οὐγγὼ	1802	Chatiments	1853	51 »
» »	»	Contemplations	1856	54 »
» »	»	Légende des Siècles	1859	57 »
Φλωμπὲρ	1821	Πειρασμὸς Ἁγ. Ἀντωνίου	1874	53 »
ΑΝΩ ΤΩΝ 60 ΕΤΩΝ				
Βολταῖρος	1694	Candide	1756	65 ἐτῶν
«	»	L' Ingénu	1767	73 »
»	»	Πριγκήπ. Βαβυλῶνος	1768	74 »
Γκαῖτε	1749	Β! Φάουστ	1807—1831	58—82
Β. Οὐγγὼ	1802	Ἄθλιοι	1862	60 ἐτῶν
Τολτσοΐ	1828	Ἀνάστασις	1899	71 »
Μιστρὰλ	1830	Les Olivades	1910	80 »

Εἰς τ' ἀνώτερω μποροῦν νὰ προστεθοῦν καὶ τὰ ἔργα «Δημοσθένης» τοῦ Κλεμανσῶ καὶ «Τ' Ἀπομνημονεύματα τῆς ζωῆς μου» τοῦ Τζιολίττι, γραφέντα μετὰ τὸ 80ον ἔτος.

Σκόπιμον εἶνε ν' ἀναφερθῇ ὅτι εἰς τὴν στατιστικὴν δεν συμπεριλήφθησαν τὰ ἔργα τῆς Ἰνδικῆς, Αἰγυπτιακῆς, Ἰουδαϊκῆς, Ἑλληνικῆς, Ρωμαϊκῆς κ.λ.π. ἀρχαιότητος διὰ τὸ δυσχερὲς τῆς ἐξακριβώσεως τῶν Χρονολογιῶν.

Συμπερασμα τῆς στατιστικῆς εἶνε πανηγυρικὴ ἀναίρεσις τοῦ ἀβασίμου ἰσχυρισμοῦ τῶν «Νέων» ὅτι μόνον πρὸ τοῦ 30ου ἔτους τῆς ἡλικιας των μποροῦν οἱ συγγραφεῖς νὰ γράψουν ἔργα Ποιητικα.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Στὰς 28 Μαΐου, Σάββατον, ἐδόθηκε εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον μία ἔκτακτος Συναυλία ἐξ ἔργων Μπετοβεν, ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Συνθέτου. Ὁ φημισμένος καλλιτέχνης κ. Ἀλέξ, Καλαντζῆς, διευθυντὴς τοῦ Κρατικοῦ Ὠδείου Βρυξελλῶν, εὐγενῶς ἀποδεχθεὶς τὴν παράκλησιν τῆς κ. Ἀνν. Τσολάκη, Διευθυντρίας - ἱδρυτρίας τοῦ τέως Ὠδείου Βόλου, ἔσπευσε χάριν τῆς τέχνης καὶ μόνον νὰ προσφέρῃ τὴν πολύτιμον σύμπραξίν του, χάριν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Συναυλία ἐσημείωσε μίαν σπανίαν ἐπιτυχίαν, ἡ ὁποία ὑ' ἀφήσῃ ἐποχὴν εἰς τὸν Βόλον. Ἀφ' ἑτέρου ἡ διακεκριμμένη καθηγήτρια τοῦ ἄσματος εἰς τὸ Ὠδεῖον Θεσσαλονίκης, Δὶς Καρολ. Καπάσσο συνετέλεσε ἐπίσης μεγάλως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἑνὸς ἐκλεκτοῦ προγράμματος τὸ ὁποῖον περιελάμβανε:

Τὸ κονσέρτο εἰς Σὸλ μεῖον μέρος 1ον τὸ ποῦ ἀπέδωκε μὲ μεγάλην μουσικότητα ἡ Δὶς Ν. Βράνου, μαθήτρια τῆς κ. Τσολάκη, ἐπιδείξασα χαρίσματα ἀληθινῆς καλλιτέχνιδος, λαμπρὰν τεχνικὴν, τουσχὲρ ἀβρότατον αἴσθημα καὶ δύναμιν χρωματισμοῦ.

Τὴν σονάτα τῆς «Ἀνοίξεως» παιγμένην ἀπὸ τὸν Κον Καζαντζῆν καὶ τὴν Κα Τσολάκη μὲ τὴ χάρι, τὴ λεπτότητα καὶ τὴ δροσιὰ ποὺ τὴν χαρακτηριζει. Τὴν δυσκολωτάτη σονάτα Kreutzer εἰς τὴν ὁποιαν ἡ τέχνη τοῦ Κου Καζαντζῆ καὶ τῆς ἀνταξίας του partenaire Κας Τσολάκη εὑρῆκεν ἐδαφος νὰ ἀναδειχθῇ. Τὸ θαυμάσιο andante con variationi και ἰδιαιτέρως ἡ 2α variation μὲ τὴν ἀκροβατικὴν δυσκολίαν νὰ κρατιέται ὁ βιολιστὴς διαρκῶς στὶς ψηλὲς νότες ἀπεδόθη τέλεια, καθως καὶ τὸ finálae μὲ θαυμαστὸ brio καὶ ensemble.

Ἐπίσης ὁ Κος Καζαντζῆς ἐμάγευσε τὸ ἀκροατήριον μὲ τὴν ὑπέροχη ἐκτελεσι τῆς romance εἰς φα. Τέλος ἡ Δὶς Καρ. Καπάσσο ἦτο μια ἀποκάλυψις, ὑπὸ ἔποψιν φωνῆς καὶ Τέχνης. Ἔψαλλε εἰς τὸ 1ον μέρος το «ich liebe dich» 2 θρησκευτικα ἄσματα, εἰς δὲ τὸ 2ον μέρος τὴν παθητικωτάτην ἄρια τῆς Βας πράξεως τοῦ Fidélio μὲ μεγάλη Ecole καὶ βαθὺ αἴσθημα, κατενθουσιάσασα τοὺς ἀκροατάς. Εἰς τὸν Κύριον Καζαντζῆν προσεφέρθησαν ὀ στέφανοι δάφνης ἐκ μέρους τῶν μαθητριῶν τῆς Κυρίας Τσολάκη, τοῦ Κου Κόντη καθηγητοῦ τοῦ βιολίου καὶ τοῦ Συλλόγου Φιλοτεχνῶν εἰς δὲ εἰς τὴν Δα Καπάσσο ὡραιότατον κάνιστρον ἀνθέων.

Πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ προγράμματος ὁ Κύριος Καζαντζῆς σε μια ὡραια καὶ εὔγλωττη διαλεξι ανεφερε περὶ του ρου και τοῦ ἔργου του Μπεττοβεν, καταχειροκροτηθεις.

Ἡ κ. Ἀν. Τσολάκη εἶν εὰξία συγχαρητηρίων διότι φροντίζει πάντοτε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Βόλον ὅσο ἐκλεκτότερον καὶ καλλιτεχνικώτερον ἔργο ἑορτὰς καὶ συναυλίας, μὴ φειδομένη κόπων καὶ θυσιῶν ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν. Θερμότατα προπαίων συγχαίρομεν τὸν μεγάλον Ἕλληνα Καλλιτέχνην κ. Ἀλ. Καζαντζῆν ὡς καὶ τὴν Δα Καπάσσο, ἡ ὁποία χάριν τῆς τέχνης καὶ μόνον ἐθυσίασαν πολυτίμους ὥρας τῆς ἐργασίας των καὶ ὑπέστησαν τὰς ταλαιπωρίας ἑνὸς ταξειδίου ὅπως προσφέρωσι εἰς τὸν Βόλον μίαν σπανίαν ἀπόλαυσιν ἀνωτέρας τέχνης καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ὄντως θαυμασίαν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐκλεκτοτάτου προγράμματος.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΕΦΗ ΤΣΟΛΑΚΗ

Διὰ τὴν μουσικὴν ἰδιοφυΐαν τῆς καλλιτέχνιδος Γ. Τσολάκη θυγατρὸς τῆς κ. Ἀννέτας Τσολάκη, μᾶς ἐδόθη ἀφορμὴ ν' ἀσχοληθῶμεν δι' ὀλίγων, ὅταν κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον ἔγινε δεκτὴ εἰς τὸ Κονσερβατουὰρ τῶν Παρισίων κατόπιν λαμπρᾶς ἐπιτυχίας εἰς τὰς εἰσιτηρους ἐξετάσεις της.

Ἤδη πληροφορούμεθα μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν μας ὅτι ἡ συμπαθεστάτη καλλιτέχνις ἐσημείωσε τοιαύτην περίλαμπρον ἐπιτυχίαν κατὰ τὰς ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν τοῦ Κονσερβατουὰρ ἐξετάσεις, ὥστε παρὰ τὸν αὐστηρότατον κανονισμὸν, ἐ ὁποῖος δὲν ἐπιτρέπει εἰς ξένους μαθητὰς νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν διὰ τὸ βραβεῖον τοῦ Α', ἔλαβε, ἡ δ. Ἔφη Τσολάκη ἔτυχε τῆς ἐξαιρετικῆς τιμῆς νὰ μετάσχῃ τοῦ διαγωνισμοῦ, ἂν καὶ διὰ τοὺς εἰδήμονας ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ εἶνε πλέον ἄξια, ἡλευτος ἀπὸ τὴν λῆψιν τοῦ βραβείου.

Ἡ δ. Τσολάκη εἶνε μαθήτρια τοῦ διασήμου παιδαγωγοῦ κ. Λαζὰρ Λεβῆ.

Ὑ Ῥ

Α. ΤΤΕΧΩΦ

Η ΑΡΚΟΥΔΑ

ΚΟΜΩΔΙΑ Ι ΠΡΑΞΙΣ

ΣΚΗΝΗ 1η.

Κα ΠΟΠΩΦ — ΛΟΥΚΑΣ

Κα ΠΟΠΩΦ (βαρυπενθοῦσα κάθεται στὸν καναπὲ καὶ κυττάζει προσεκτικὰ μιὰ φωτογραφία ποῦ κρατεῖ στὰ χέρια της).

ΛΟΥΚΑΣ. Δὲν κάνετε καλὰ Κυρία. Καταστρέφετε τὸν ἑαυτό σας. Ἡ ὑπηρέτρια καὶ ἡ μαγείρισσα ἐπῆγαν νὰ περπατήσουν καὶ νὰ κόψουν φραγκοστάφυλα. Ὅλα ὅσα ζοῦν καὶ ἀναπνέουν χαίρονται καὶ ἀπολαβαίνουν τὴ ζωή... Ὡς κ' ἡ γάτα μας διασκεδάζει τρέχωντας σιγὰ-σιγὰ στὴν αὐλὴ καὶ πιάνωντας πουλιά. Μόνοι ἐσεῖς κάθεσθε ὅλη τὴν ἡμέρα ζαρωμένη μέσα στὸ δωμάτιο, κλεισμένη σὰν σὲ μοναστῆρι καὶ δὲν αἰσθάνεσθε καμμιὰ εὐχαρίστησι, καμμιὰ χαρά... Ἔχει τώρα, καθὼς λογάριασακ περάσει ἕνας ὁλόκληρος χρόνος ποῦ δὲν βγήκατε οὔτε μιὰ στιγμὴ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Κα ΠΟΠΩΦ. Οὔτε θὰ βγῶ ποτέ... Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ βγῶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι; Ἡ ζωή μου ἐτελείωσε. Ἐκεῖνος εἶνε μέσα στὸν τάφο κ' ἐγὼ θαμένη μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τοίχους. Εἴμαστε καὶ οἱ δυό μας νεκροί.

ΛΟΥΚΑΣ. Νάτα μας πάλι. Μὰ αὐτὸ πειὰ εἶνε ἀνυπόφορο. Ὁ Νικόλαος Μιχαήλοβιτς ἀπέθανε. Ἔτσι ἤθελε ὁ Θεός... ὁ Θεὸς νὰ ἀναπάψη τὴν ψυχή του. Ἐσεῖς ἐλυπηθήκατε, ἐκλάψατε τόσον καιρό. Φθάνει πειά. Δὲν μπορεῖ νὰ κλαίη κανεὶς αἰωνίως καὶ νὰ φορῆ μαῦρα. Κ' ἐγὼ ἔχασα τὴ γυναῖκά μου, λυπήθηκα, ἔκλαψα ἕνα ὁλόκληρο μῆνα... ἦταν ἀρκετό. Δὲν μποροῦσα νὰ μοιρολογῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ... κι' οὔτε δὰ τὸ ἄξιζε ἡ γρηά μου... (ἀναστενάζει). Ἐσεῖς ἐλησμονήσατε ὅλους τοὺς γειτόνους, δὲν πηγαίνετε περίπατο μὲ τὴν ἄμαξα κι' οὔτε δέχεσθε. Ἐδῶ μέσα ἐμεῖς ζοῦμε, μὲ τὸ συμπάθειο, σὰν τὶς ἀράχνες, χωρὶς νὰ βλέπωμε τὸ γλυκὸ φῶς τῆς ἡμέρας... Κ' ἔχωμε ἐδῶ γύρω μας ἕνα σωρὸ καλὸ κόσμο. Νὰ, στὸ Ριμπλὸβ ὅπου τὸ σύνταγμα, εἶνε ἕνα σωρὸ ἀξιωματικοί, ἀληθινὰ κουφέτα ποῦ δὲν χορταίνει κανεὶς νὰ τοὺς βλέπη. Κάθε μέρα ἐκεῖ κάτω παίζει ἡ στρατιωτικὴ μουσική, καὶ κάθε Παρασκευὴ κάνουν χορό. Ἄχ, εὐγενεστάτη μου Κυρία, ἔτσι νέα καὶ ὡραία ποῦ εἴσαστε, ἂν θέλατε νὰ διασκεδάσετε. Ἡ ὡμορφιά δὲν βαστάει ὅλη τὴ ζωή. Ἅμα περάσουν ἀκόμα δέκα χρόνια, τότε θὰ θελήσετε ἴσως νὰ κάμετε λίγο κόρτε στοὺς κυρίους ἀξιωματικοὺς γιὰ νὰ βάλετε κανένα στὰ δίχτυα σας, ἀλλὰ τότε θὰ εἶνε πολὺ ἀργά.

Κα ΠΟΠΩΦ. Σέ παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ μιλήσης ποτὲ πειὰ γιὰ τέτοια πράγματα. Ξέρεις πολὺ καλὰ, ἀφοῦ ἀπέθανε ὁ Νικόλαος Μιχαήλοβιτς, ἡ ζωὴ ἔχασε γιὰ μένα κάθε ἀξίαν, κάθε θέλγητρον. Πιστεύεις ὅτι ζῶ, καὶ ὅμως ἀπατᾶσαι. Ὡρκίσθηκα στὸν τάφο του νὰ μὴ βγάλω τὰ μαῦρα ποτὲ, καὶ νὰ ζήσω μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο. Τί ἀκοῦς;... Ναὶ, δὲν λέω... πολλὲς φορὲς μ' ἀδίκησε... δὲν μοῦ ἤτανε πιστὸς, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ μείνω πιστὴ μέχρι θανάτου, διὰ νὰ τοῦ ἀποδείξω πόσον τὸν ἀγάπησα καὶ τὸν ἀγαπῶ. Ἐκεῖ στὸν ἄλλο κόσμο θὰ μ' εὕρη, ὅπως μ' ἄφησε.

ΛΟΥΚΑΣ. Ἐγὼ λέω πῶς καλλίτερα θὰ κάνατε ἂν πηγαίνατε νὰ περπατήσετε λίγο στὸ περιβόλι κι' ὕστερα νὰ διατάξετε νὰ ζέψουν στὴν ἄμαξα τὸν Τόμπυ, γιὰ νὰ πᾶτε νὰ ἐπισκεφθῆτε τοὺς γειτόνους μας.

Κα ΠΟΠΩΦ. (κλαίει) Ἄχ, Ἄχ.

ΛΟΥΚΑΣ. Κυρία... Κυρία μου, τί εἶν' αὐτό; Σᾶς ἐξορκίζω εἰς τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας.

Κα ΠΟΠΩΦ. Ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὸν Τόμπυ. Αὐτὸν ἔζευε πάντοτε στὴν ἄμαξά του. Τί ὡραῖα ποῦ ὡδηγοῦσε. Τί ὡραῖος ποῦ ἦταν ὅταν κρατοῦσε τὰ ἡνία. Τὸ θυμᾶσαι; Τόμπυ.. Τόμπυ.. Νὰ διατάξης νὰ τοῦ δώσουν ἕνα δεμάτι βρώμη περισσότερο σήμερα.

ΛΟΥΚΑΣ. Θὰ διατάξω, Κυρία (ἀκούεται τὸ κουδοῦνι δυνατά).

Κα ΠΟΠΩΦ. (τινάζεται) Τί εἶν' αὐτό;... Πήγαινε νὰ πῆς ὅτι δὲν δέχομαι κανένα... ἀπολύτως κανένα.

ΛΟΥΚΑΣ (φεύγει ἀπὸ τὸ βάθος).

ΣΚΗΝΗ 2α.

Κα ΠΟΠΩΦ μόνη.

Κα ΠΟΠΩΦ (κυττάζει τὴ φωτογραφία). Θὰ ἰδῆς, Νικόλαε, πῶς ξέρω ἐγὼ ν' ἀγαπῶ, καὶ νὰ συγχωρῶ. Ἡ ἀγάπη μου θὰ σβύση μαζὺ μὲ τὴ ζωή μου. Μὰ σὺ δὲν ντρέπεσαι... (γελᾷ μέσα στὰ δάκρυα) ποῦ μ' ἀπατοῦσες, ποῦ μοῦ ἔκανες τόσες σκηνὲς, καὶ μ' ἄφινες ὁλομόναχη μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα;... Αἴ; (μπαίνει ὁ Λουκᾶς).

ΣΚΗΝΗ 3η.

Κα ΠΟΠΩΦ - ΛΟΥΚΑΣ

ΛΟΥΚΑΣ (Πολὺ ταραγμένος). Κάποιος σᾶς ζητεῖ. Θέλει νὰ σᾶς ἰδῆ.

Κα ΠΟΠΩΦ. Μὰ δὲν τοῦ εἶπες, ὅτι ἀφότου ἀπέθανεν ὁ σύζυγός μου δὲν δέχομαι κανένα;

ΛΟΥΚΑΣ. Τοῦ τὸ εἶπα, κυρία. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἀκούει τίποτε. Λέει ὅτι πρόκειται γιὰ κάποια ὑπόθεσι σπουδαία καὶ πολὺ ἐπείγουσα.

Κα ΠΟΠΩΦ. Δὲν θὰ τὸν δεχθῶ.

ΛΟΥΚΑΣ. Αὐτὸ δὲν τοῦ τὸ εἶπα, γιατί εἶνε ἕνας ἀγριάνθρωπας. Βρίζει, μπῆκε διὰ τῆς βίας μέσα στὸ σπίτι, καὶ τώρα εἶνε στὴν τραπεζαρία.

Κα ΠΟΠΩΦ. Καλὰ, πές του νὰ ἔλθη. Γιατί δὲν μ' ἀφίνουν στὴν ἡσυχία μου; (στενάζουσα). Ἄχ, ναί... εἶνε πειὰ ὁλοφάνερο... πρέπει νὰ κλεισθῶ σὲ κάποιο μοναστῆρι. GL

(μπαίνει ὁ Σμυρνὼφ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Λουκᾶ).

ΣΚΗΝΗ 4η.

Κα ΠΟΠΩΦ - ΣΜΥΡΝΩΦ - ΛΟΥΚΑΣ

ΣΜΥΡΝΩΦ (στὸ Λουκᾶ) Βλάκα. Κτῆνος. Ὅλο λόγια εἶσαι. Ζῶον.

(Βλέπει τὴν κυρίαν ἀξιοπρεπῶς). Ἄ, εὐγενεστάτη μου κυρία, μὲ συγχωρεῖτε. Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἑαυτόν μου. Γρηγόριος Στεφάνοβιτς, κτηματίας, εἰσοδηματίας, καὶ τώρα ἀνθυπολοχαγὸς (τοῦ πυροβολικοῦ τῆς ἐφεδρείας.... Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σᾶς ἐνοχλήσω, γιὰ μιὰ πολὺ σπουδαία ὑπόθεσι.

Κα ΠΟΠΩΦ. Τί θέλετε;

ΣΜΥΡΝΩΦ. Ὁ μακαρίτης σύζυγός σας, τὸν ὁποῖον εἶχα τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω, μοῦ χρεωστεῖ 12 χιλ. ρούβλια δυνάμει δύο συναλλαγματικῶν, τὰς ὁποίας ἔχω εἰς χεῖράς μου. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔχω νὰ πληρώσω αὔριο τόκους στὴ Γεωργικὴ Τράπεζα, παρακαλῶ, κυρία μου, νὰ μὲ πληρώσετε σήμερα δίχως ἄλλο.

Κα ΠΟΠΩΦ. Δώδεκα χιλιάδες... Ἀπὸ τί σᾶς χρεωστεῖ ὁ σύζυγός μου αὐτὸ τὸ ποσόν;

ΣΜΥΡΝΩΦ. Ἀπὸ βρώμη.

Κα ΠΟΠΩΦ (στενάζουσα). Λουκᾶ, μὴ λησμονήσης νὰ δώσουν στὸν Τόμπυ ἕνα δεμάτι βρώμη περισσότερο (ὁ Λουκᾶς φεύγει). Ἀφοῦ ὁ Νικόλαος Μιχαήλοβιτς σᾶς χρεωστεῖ αὐτὸ τὸ ποσόν, ἐννοεῖται ὅτι ἐγὼ θὰ σᾶς τὰ πληρώσω. Μὲ συγχωρεῖτε ὅμως διότι σήμερα δὲν ἔχω πρόχειρα τόσα χρήματα. Μεθαύριον, ὅταν θὰ ἐπιστρέψη ἀπὸ τὴν πόλιν ὁ ἐπιστάτης μου, ἀμέσως θὰ τὸν ἐπιφορτίσω νὰ σᾶς πληρώση. Μέχρι τῆς ἡμέρας ὅμως ἐκείνης δὲν μπορῶ νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἀπαίτησίν σας. Ἄλλως τε σήμερα μόλις συμπληρώνονται ἑπτὰ μῆνες ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ὁ ἄνδρας μου καὶ ἑπομένως δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐνοχλοῦμαι μὲ χρηματικὰ ζητήματα.

ΣΜΥΡΝΩΦ. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι σὲ θέσι ποῦ ἂν δὲν πληρώσω αὔριο τοὺς τόκους, πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ τὴν καμινάδα τοῦ σπιτιοῦ μου μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἐπάνω. Θὰ μοῦ κατάσχουν τὰ κτήματά μου.

Κα ΠΟΠΩΦ. Μεθαύριο θὰ λάβετε τὰ χρήματά σας. GLGL GLGLGLQ

ΣΜΥΡΝΩΦ. Τὰ χρήματα δὲν μοῦ χρειάζονται μεθαύριο, ἀλλὰ σήμερα.

Κα ΠΟΠΩΦ. Μὲ συγχωρεῖτε. Σήμερα δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πληρώσω.

ΣΜΥΡΝΩΦ. Κ' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ περιμένω ἕως μεθαύριον. GLGGL

Κα ΠΟΠΩΦ Μὰ τί θέλετε νὰ κάμω, ἀφοῦ δὲν ἔχω χρήματα αὐτὴ τὴ στιγμή;

ΣΜΥΡΝΩΦ. Ὥστε δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ πληρώσετε αὐτὴ τὴ στιγμή;

Κα ΠΟΠΩΦ. Ὄχι, δὲν μπορῶ.

ΣΜΥΡΝΩΦ. Εἶνε τὰ τελευταῖά σας λόγια;

Κυρία. Ναὶ, τὰ τελευταῖα.

ΣΜΥΡΝΩΦ. Ὁριστικῶς;

ΚΥΡΙΑ. Ὁριστικῶς.

ΣΜΥΡΝΩΦ. Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε. Ὁρίστε. Κ' ἔπειτα θέλουν νὰ εἶμαι ψύχραιμος. Μὰ πῶς, νὰ πάρη ἡ ὀργή, ἀφοῦ χρειάζομαι χρήματα, καὶ τὸ μαχαῖρι ἔφθασε ἕως τὸ κόκκαλο; Χθὲς μόλις ἔφεξε ἐπῆρα γραμμὴ ὅλους τοὺς ὀφειλέτας μου. Οὔτε ἕνας δὲν μ' ἐπλήρωσε. Παιδεύθηκα ὅλη τὴν ἡμέρα, κατατσακίσθηκα καὶ ἐπέρασα τὴ νύχτα σ' ἕνα ἑβραϊϊκο καπηλειὸ, κοντὰ σ' ἕνα βαρέλι βότκα. Ἐπὶ τέλους φθάνω ἐδῶ, 70 βέρστια μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πάρω χρήματα, καὶ μοῦ λέτε πῶς δὲν εἶνε εἰς θέσιν. Πῶς νὰ θυμώνω λοιπόν;

Κα ΠΟΠΩΦ. Νομίζω, ὅτι σᾶς εἶπα καθαρὰ, πῶς ὅταν ἐπιστρέψη ὁ ἐπιστάτης μου ἀπὸ τὴν πόλι, θὰ λάβετε τὰ χρήματά σας.

5ΜΥΡΝΩΦ. Ἐγὼ δὲν ἦλθα στὸν ἐπιστάτη σας, ἀλλὰ σὲ σᾶς. Τί διάολο... μὲ συγχωρεῖτε, μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα ὁ ἐπιστάτης σας;

Κα ΠΟΠΩΦ. Μὲ συγχωρεῖτε, ἀξιότιμε κύριε, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν εἶμαι συνειθισμένη εἰς τοιαύτου εἴδους ἐκφράσεις, γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ πλέον νὰ σᾶς ἀκούω (φεύγει γρήγορα ἀριστερᾷ).

ΣΚΗΝΗ 5η.

ΣΜΥΡΝΩΦ μόνος.

Ὁρίστε μας. Τώρα τί νὰ κάμω; Δὲν ἔχει διάθεσι, λέει, γιατί εἶνε τώρα 7 μῆνες ποῦ πέθανε ὁ ἄνδρας της. Ἐγὼ ὅμως πρέπει νὰ πληρώσω τοὺς τόκους ἢ ὄχι; Ὁ ἐπιστάτης λείπει. Ἡ κυρία δὲν ἔχει διάθεσι. Ὁ μακαρίτης πέθανε. Ποῦ νὰ πάρη καὶ νὰ σηκώση. Ἅμ' οἱ ἄλλοι ὀφειλέται μου... Ὁ Γρυσόβιτς δὲν ἠθέλησε νὰ εἶνε στὸ σπίτι. Ὁ Ἰρόσεβιτς κρύφτηκε, μὲ τὸν Κουρτσὶν λογοφέραμε, τσακωθήκαμε καὶ παρ' ὀλίγο νὰ τὸν πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κανένας δὲν ἐννοεῖ νὰ μὲ πληρώση. Μὰ ἔννοια σας καὶ σᾶς διορθώνω ἐγώ. Θὰ καθίσω ἐδῶ καὶ δὲν θὰ τὸ κουνήσω ὡς ποῦ νὰ μὲ πληρώση. Ὄχι, παίζομε... Ἔχω μιὰ τέτοια μανία σήμερα, ὥστε τρέμω ὅλος, πιάνεται ἡ ἀναπνοή μου καὶ... Στὸ διάολο. Δὲν εἶμαι καθόλου καλὰ. (φωνάζει) Δοῦλε;

ΣΚΗΝΗ 6η.

ΣΜΥΡΝΩΦ - ΛΟΥΚΑΣ

ΛΟΥΚΑΣ. Τί ἀγαπᾶτε;

ΣΜΥΡΝΩΦ. Κβὰς καὶ νερό (ὁ Λουκᾶς φεύγει). Κατάστασις! Δὲν ἔχει, λέει, πρόχειρα χρήματα. Ὁρίστε λογική... Λογικὴ τοῦ φραμπαλᾶ. Καλὰ κάνω κ' ἐγὼ ποῦ δὲν θέλησα ποτὲ μου νὰ ἔχω νταραβέρια μὲ γυναῖκες. Προτιμῶ νὰ καθίσω ἐπάνω σ' ἕνα βαρέλι γεμᾶτο μπασοῦτι. Γυναῖκες! Ἀκόμη κι' ἀπὸ μακρυὰ ποῦ τὶς βλέπω μὲ πιάνει ἕνα ρίγος, σὰν νὰ ἔχω τέταρταῖο πυρετό (μπαίνει ὁ Λουκᾶς).

ΣΚΗΝΗ 7η. GLGLGL GLG

ΣΜΥΡΝΩΦ - ΛΟΥΚΑΣ

ΛΟΥΚΑΣ (τοῦ δίνει ἕνα ποτῆρι) Ἡ κυρία εἶνε ἄρρωστη καὶ δὲν δέχεται ἐπισκέψεις.

ΣΜΥΡΝΩΦ. Πήγαινε στὸ διάολο. Ἂς μὴ δέχεται. Μὲ δέχεσαι ἐσύ. Ἐγὼ θὰ καθίσω ἐδῶ ὡς ποῦ νὰ πάρω τὰ χρήματά μου. Μιὰ ἑβδομάδα θὰ εἶνε ἄρρωστη; Μιὰ ἑβδομάδα θὰ καθίσω. Ἕνα χρόνο; Ἕνα χρόνο θὰ καθίσω ἐδῶ. Ἔννοια σου, κυρὰ κουμπάρα, θὰ τὸν πάρω ἐγὼ τὸν παρᾶ μου. Ἐμένα δὲν μὲ συγκινεῖς μὲ τὸ πένθος σου καὶ μὲ τὸ ὑποκριτικό σου ὕφος. Τὰ ξέρω ἐγὼ αὐτὰ (φωνάζει) Συμεὼν νὰ ξεζέψης. Δὲν θὰ φύγωμε. Θὰ μείνω ἐδῶ. Πὲς στὸ σταῦλο νὰ δώσουν στ' ἄλογα νὰ φᾶνε. Βρὲ κτῆνος δὲν βλέπεις ποῦ μπερδέφθηκε τὸ ἄλογο στὰ γκέμια. Τί; Δὲν πειράζει; Τώρα σοῦ δείχνω ἐγὼ ἂν πειράζει (φεύγει ἀπὸ τὸ παράθυρο). Δὲν πᾶμε καλὰ. Καθόλου καλὰ. Ζέστη. Ζέστη ἀνυπόφορη. Πρέπει νὰ πιῶ καμμιὰ βότκα (φωνάζει) Δοῦλε!

ΛΟΥΚΑΣ (μπαίνει). Τί ἀγαπᾶτε;

ΣΜΥΡΝΩΦ. Βότκα (ὁ Λουκᾶς φεύγει, ὁ Σμυρνὼφ κάθεται). Ὡραία κατάστασις. Σκονισμένος, παπούτσιαλερωμένα, ἄπλυτος, ἀχτένιστος. Ὡρισμένως ἡ κυρία θὰ μὲ πῆρε γιὰ κανένα ληστή. (χασμᾶται). Ἀδιάφορα! Ἐγὼ ἦλθα ὡς δανειστής. Ὁ νόμος δὲν ὁρίζει νὰ φοροῦμε βελάδα ἢ σμόκιν ὅταν ζητοῦμε τὰ λεπτά μας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ-ΜΟΥΣΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ-ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ-ΓΛΥΠΤΙΚΗ

— Κατὰ τὰς βεβαιώσεις τῆς παρισινῆς στατιστικῆς τοῦ θεάματος τὸ 1926 ὑπῆρξε περισσότερον εὐνοϊκὸν ὑπὸ εἰσπρακτικὴν ἔποψιν ἀπὸ τὸ 1925.

— Ἰδοὺ καὶ ἡ σχετικὴ κατάστασις μὲ ἀριθμούς.

— Τὰ ἐπιχορηγούμενα θέατρα στὸ Παρίσι εἰσέπραξαν κατὰ τὸ 1925 φράγκα 37.252.157, κατὰ δὲ τὸ 1926 φράγκα 44. 216.776.

— Τ' ἄλλα διάφορα θέατρα πάντοτε στὸ Παρίσι, κατὰ τὸ 1925 114. 461. 030, ἐνῷ κατὰ τὸ 1926 εἰσέπραξαν φρ. 143.801.524.

— Οἱ κινηματογράφοι κατὰ τὸ 1925 εἰσέπραξαν φρ. 117. 443.824, καὶ κατὰ τὸ 1926 φρ. 145. 994 059.

— Ἱπποδρόμια καὶ σκαῖτιν κατὰ τὸ 1925 εἰσέπραξαν φρ. 13. 279. 191, καὶ κατὰ τὸ 1926 φρ. 12. 705. 664.

— Τὰ Μουσεῖα εἰσέπραξαν κατὰ τὸ 1925 φρ. 1.992 305, καὶ κατὰ τὸ 1926 φρ. 1.967.171.

— Χοροὶ καὶ ντάνσιγκ κατὰ τὸ 1925 εἰσέπραξαν φρ. 11.099.010, καὶ κατὰ τὸ 1926 φρ. 12. 502 437.

— Μιοῦζικ-χὼλ καὶ συναυλίαι εἰσέπραξαν κατὰ τὸ 1915 φρ. 112. 706.784, καὶ κατὰ τὸ 1926 φρ. 132. 754. 489.

— Μάτς τοῦ μπὸξ εἰσέπραξαν κατὰ τὸ 1926 φρ. 3.904. 603.

— Τὸ σύνολον τῶν εἰσπράξεων ἀνῆλθε κατὰ τὸ 1915 εἰς φρ. 408.234'301, καὶ κατὰ τὸ 1926 εἰς φρ. 497.847.628.

— Δύο κατηγορίαι θεαμάτων Ἱπποδρόμια τὰ σκαῖτιν καὶ Μουσεῖα ὑπελείφθησαν εἰς εἰσπράξεις κατὰ τὸ 1926.

— Ἐννοεῖται ὅτι ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω εἰσπράξεις ἔλαβε τὸ Κράτος τὸ σχετικὸν μερίδιον του καθὼς καὶ ἡ λεγομένη Δημοσία Ἀντίληψις.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν στατιστικὴν τὸ Κράτος εἰσέπραξεν ἀπὸ φόρον 47 ἑκατομμύρια, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ διάφοροι ἄλλοι φόροι, οἱ ὁποῖοι ἐπῆραν καὶ αὐτοὶ τὸ ἀνάλογο μερίδιό των.

— Εἰς τὰ ἀνωτέρω πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ 42 ἑκατομμύρια τὰ ὁποῖα ἔλαβε ἡ Δημοσία Ἀντίληψις ὡς δικαίωμα τῶν πτωχῶν.

— Ὥστε συμβαίνουν καὶ εἰς Παρισίους παρόμοιες ἀφαιμάξεις τῶν θεάτρων.

— Τὰ Σοβιὲτ ἀνέθεσαν εἰς Ἐπιτροπὴν πολυμελῆ τὴν μελέτην τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἑορτασθῆ ἡ κατὰ τὸ 1928 ἑκατονταετηρὶς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Τολστόϊ.

— Χαρᾶς εὐαγγέλια διὰ τὰ θέατρα καὶ τοὺς καλλιτέχνας τῆς Ἰταλίας.

— Κατηργήθησαν ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἡ τραμερὲς λάμιες ποῦ ἄκουαν στ' ὄνομα θεατρικοὶ πράκτορες, εἰδικοὶ καὶ σπουδαῖοι κύριοι, ποῦ ἤξευραν νὰ κερδίζουν ὅσα δὲν κατώρθωναν ν' ἀντικρίσουν τὰ θέατρα καὶ τὰ θύματα τῆς ἐκμεταλλεύσεώς των οἱ διάφοροι καλλιτέχναι.

— Τὸ «Διεθνὲς Γραφεῖον τῆς Ἐργασίας» παρέχει τὴν πληροφορίαν ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸς τῆς Πολωνίας ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον πρὸς προστασίαν τῆς πνευματικῆς ἐργασίας.

— Τὸ νομοσχέδιον ὁρίζει ὅτι διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν προστασίαν τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας ἀνάγκη πᾶσα νὰ συνάπτεται συμβόλαιον, ὅπου θὰ ἐκτίθενται ὅλα τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ἐκχώρησιν, ἀμοιβήν, διάρκειαν, λύσιν τοῦ συμβολαίου κ.λ.π.

— Ἐπίσης προβλέπονται διάφοροι ποιναὶ ἐναντίον τῶν ἄνευ ἀδείας ἐγγράφου ἐκματελλευομένων πνευματικὰ προϊόντα.

— Εἰς τὴν «Ἕνωσιν τῶν Καλλιτεχνῶν» τῆς Γαλλίας ἐδωρήθη ἐσχάτως ἀπὸ πλούσιον φιλότεχνον ἕνα οἰκόπεδον 2500 τετραγ. μέτρων.

— Κατὰ τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ Προέδρου κ. Χάρρυ Μπὼρ τὸ ἐν λόγῳ οἰκόπεδον θὰ χρησιμοποιηθῆ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ «Οἴκου τοῦ Θεάτρου», εἶδος δηλ. ἀσύλου, ὅπου θὰ εὑρίσκουν καταφύγιον οἱ ἀτυχήσαντες καλλιτέχναι τῆς σκηνῆς.

— Ἀπέθανεν εἰς τὸ Λονδῖνον εἰς ἡλικίαν 82 ἐτῶν ὁ διάσημος ἄγγλος τενόρος Ἐδουάρδος Λόϋδ.

— Ἕνας πλούσιος ἐπιχειρηματίας ἀπὸ τὴ Γένουα εἶχε τὴν εὔφυᾶ ἔμπνευσι νὰ μεταβάλλη ἕνα ἀτμόπλοιον εἰς πλωτὸν θέατρον.

— Τὸ πλοιοθέατρον θὰ ἔχη αἴθουσαν μὲ 1500 θέσεις καὶ θὰ εἶνε προωρισμένο μόνον διὰ λυρικὰς παραστάσεις.

— Ἤδη συνεργεῖα ὁλόκληρα καταγίνονται διὰ τὴν μετασκευὴν τοῦ ἀτμοπλοίου.

— Ἐκτὸς τῆς σκηνῆς καὶ τῆς πλατείας τὸ πλοιοθέατρο θὰ ἔχη ἕνα μεγάλο ἑστιατόριο, αἴθουσαν χοροῦ κ.λ.π.

— Ὁ θίασος ἡ ὀρχήστρα καὶ ὅλο γενικῶς τὸ προσωπικὸ τοῦ θεάτρου θὰ κατοικοῦν καὶ θὰ τρέφωνται εἰς τὸ πλοιοθέατρο, πρᾶγμα ποῦ, κατὰ τὸν ἐπιχειρηματία, θὰ εἶνε ἀπείρως οἰκονομικώτερο.

— Τὸ πλοιοθέατρο θὰ κάμη τὸ γῦρο τοῦ κόσμου. θὰ ὑπερτερῆ δὲ κατὰ τοῦτο τὰ θέατρα τῆς ξηρᾶς, καθόσον εἰς τὴν πρώτην μείωσιν τῶν εἰσπράξεων θὰ σηκώνη τὴν ἄγκυρα καὶ θὰ φεύγη.

— Αἱ πρῶται παραστάσεις θὰ δοθοῦν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως εἰς τὸ λιμάνι τῆς Γένουας.

ΕΝΑΣ ΑΠ ΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΠΟΙΑ ΕΡΓΑ ΕΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Μὲ τὸ ἄλλο φύλλο — ἀριθ. 48— κλείνει ὁ δεύτερος χρόνος τοῦ «Ἑλληνικοῦ Θεάτρου» μὲ τὸ τέλος Ἰουλίου 1927.

Στὸ διάστημα 1η Αὐγούστου 1925 —τέλος Ἰουλίου 1927 — ἐδημοσιεύθηκαν στὸ φύλλο δέκα τέσσαρα θεατρικὰ ἔργα μονόπρακτα, δίπρακτα καὶ τρίπρακτα, ὅλα μεταφρασμένα ἀπὸ τὸν κ. Πάνο Καλογερίκο.

Αὐτὰ τὰ ἔργα εἶνε

1) «Τριαντάφυλλα ὅλο τὸ χρόνο» —δρᾶμα 1 πρ. φύλ. 4.

2) «Τὸ θαυματουργὸ νερὸ» —κωμῳδία 1 πρ. φύλ. 5.

3) «Ζουμπρὶ» — φαντασία 1 πρ. φύλ. 7.

4) «Μιὰ νύχτα» δρ. 1 πρ. φύλ. 10.

5) «Ἡ Σπίθα» —κωμῳδία 1 πρ. φύλ. 140.

6) «Τρεῖς Μάσκες» δρ. 1 πρ. φύλ. 20

7) «Τὸ ἔγκλημα τοῦ Γιατροῦ» δρ. 3. πρ. φύλ. 25

8) «Τὸ Χέρι τῆς Μαϊμοῦς» —δρ. 3 πρ. φύλ. 31

9) «Στὸ Τηλέφωνο» δρ. 2 πρ. φύλ. 41

10) «Ὁ φόβος τοῦ ξύλου» κωμ. 1 πρ. φύλ. 46

11) «Ἡ Ἀρκοῦδα» κωμ. 1 πρ. φύλ. 47

Τ' ἀνωτέρω ἔργα γιὰ νὰ παρασταθοῦν χρειάζεται ἀπαραιτήτως νὰ παρθῆ ἐγγράφως ἡ ἄδεια τοῦ μεταφραστοῦ, γιατί μὲ τὸ νὰ δημοσιευθοῦν δὲν σημαίνει ὅτι ἔγιναν κοινὸ κτῆμα. Ἐπίσης εἶνε ἀπαραίτητο, ὅταν δίνεται ἐγγράφως ἡ ἄδεια, νὰ μπαίνη στὰ προγράμματα τ' ὄνομα τοῦ μεταφραστοῦ, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ νόμος καὶ ἡ τάξις.

Πληροφοροῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ παραστήσουν ἐκλεκτὰ ἔργα —δράματα, κωμῳδίες, φάρσες, μονόπρακτα, δίπρακτα τρίπρακτα κλπ. ὅτι μποροῦν ν' ἀποτανθοῦν στὴ διεύθυνσί μας —ὁδὸς Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου 14 (Δεξαμενή).

Στὸ ἄλλο φύλλο θὰ δημοσιεύσωμεν ἐκτενῆ κατάλογον τῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα μποροῦμε νὰ παραχωρήσουμε κατόπιν ὡρισμένης συμφωνίας.

Ἰδιαιτέρα συμφωνία θὰ γίνεται μ' ἐκείνους ποῦ θέλουν τὰ ἔργα νὰ ἔχουν καὶ ὁδηγίες σκηνοθετικὲς γιὰ τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκτελέσεως.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΠΕΡΓΗΣ

Τηλεγραφικῶς ἀνηγγέλθη πρὸς τὸ Σωματεῖον Ἠθοποιῶν ἐκ Θεσσαλονίκης ὁ θάνατος τοῦ συνταξιούχου ἠθοποιοῦ Φιλίππου Ἀπέργη.

Ὁ μεταστὰς συνάδελφος ἀποκατεστημένος ἀπὸ ἔτους ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀπήλαυε παρὰ τῇ ἐκεῖ κοινωνίᾳ ἐξαιρετικῆς ἐκτιμήσεως διὰ τ' ἀγαθά του αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα κατ' ἐπανάληψιν διετράνωσε καὶ πρὸς διαφόρους ἠθοποιοὺς, μετὰ συγκινητικῆς προθυμίας ἐνδιαφερθεὶς πολλάκις διὰ τὰ συμφέροντά των.

«Τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον» ἐκφράζει εἰλικρινῆ συλλυπητήρια πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ ἐκλιπόντος κ. κ. Ἀναστάσιον καὶ Νικόλαον Ἀπέργη

Ἡ «Τενασιτ'νη» μοναδικὴ ἀγγλικὴ σπεσιαλιτέ, εἶναι τὸ ἀπαραίτητο ἐφόδιο διὰ κάθε σπίτι πρὸς συγκόλλησιν πορσελάνης, ὑαλικῶν, ἐπίπλων, βιβλίων, βάζων, κορνιζῶν κτλ. κτλ.

*Πωλεῖται εἰς τ